

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 24210 93502, 24210 93510, FAX: 24210 67903

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

«ΝΑ ΣΤΗΡΙΧΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΕΛΙΑ...»

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος παρέχώρησε στήν ἐκκλησιαστική ἰστοσελίδα “Ἀγιορείτικο Βήμα” ἐφ’ ὅλης τῆς ὕλης συνέντευξη. Συγκεκριμένα ἀπάντησε σέ ἐρωτήσεις γύρω ἀπό τήν κρίση καί τίς εὐθύνες πού πρέπει νά ἀποδοθοῦν, γιά τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, γιά τό πῶς πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ ἡ κρίση, γιά τήν ἐκκλησιαστική περιουσία καί τέλος γιά τήν ὑπόθεση τοῦ Βατοπαιδίου. «Ἡ εὐθύνη βαρύνει ὅσους γαλούχησαν τό λαό μας στό ψέμα ἱκανοποιώντας προσωπικές πολιτικές καί ἄλλες φιλοδοξίες», εἶπε χαρακτηριστικά ὁ Σεβασμιώτατος. Παραθέτουμε κατωτέρω ὁλόκληρη τή συνέντευξη τοῦ Σεβασμιωτάτου.

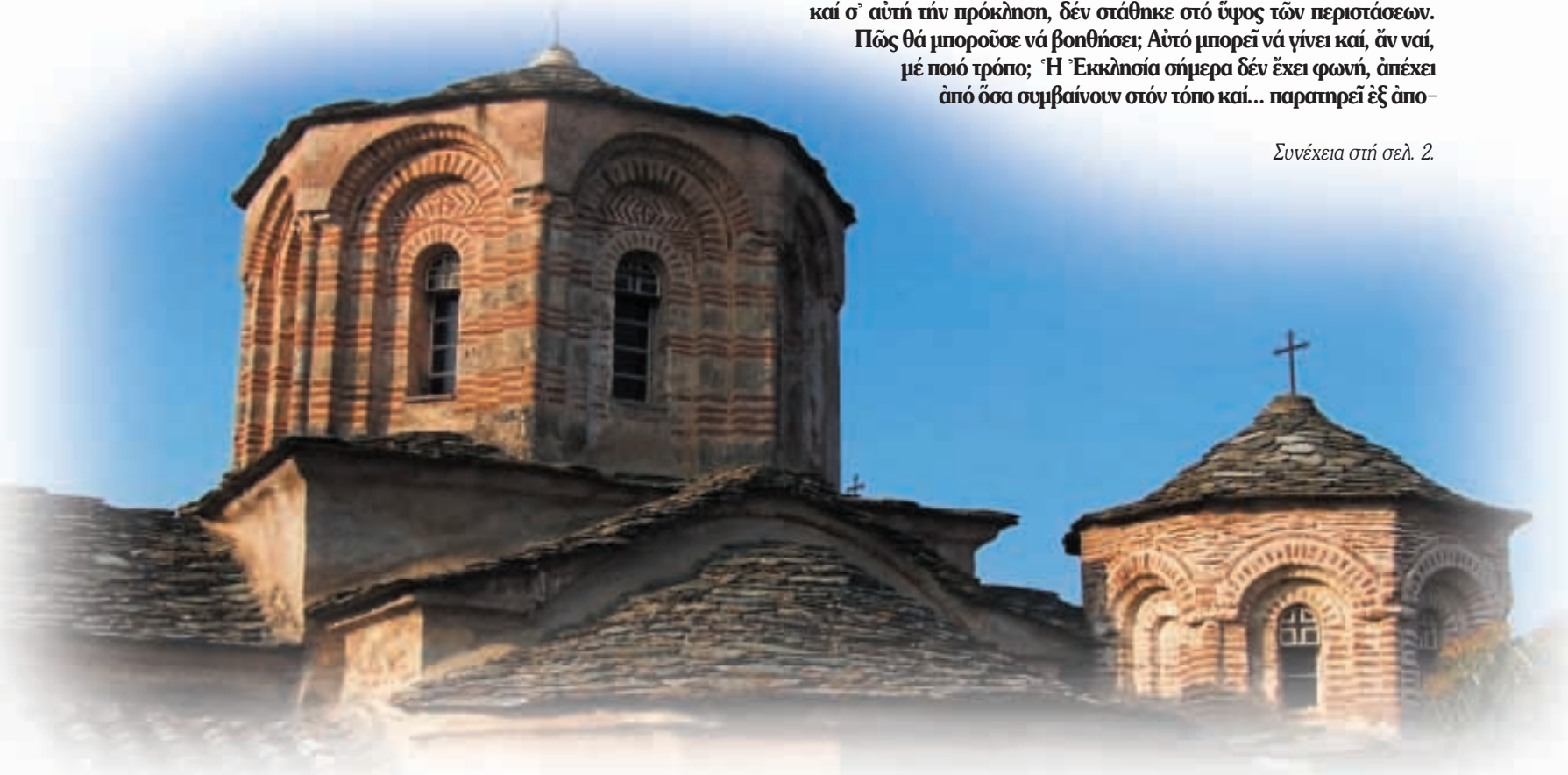
«ΑΠΟΡΕΙΠΙΚΟ ΒΗΜΑ»: Σεβασμιώτατε, ἡ τρέχουσα περίοδος χαρακτηρίζεται ὡς μία ἀπό τίς χειρότερες τῶν τελευταίων ἐτῶν. Χιλιάδες ἀναγκασμένοι στό δρόμο, σκληρά μέτρα λιτότητας, ἀπεργίες, ἀπολύσεις, λουκέτα σέ ἐπιχειρήσεις... Ὁ Ἕλληνας δείχνει νά ἔχει φθάσει στά ὅρια του. Ἄραγε πού πάμε; Τί φταίει καί φθάσαμε ἐδῶ; Ὅρισμένοι λένε ὅτι εἴχαμε καλομάθει... Ἀπό τήν ἄλλη, ὅμως, ὁ μέσος Ἕλληνας ἀδυνατεῖ νά ἀντεπεξέλθει στά βασικά ἔξοδα τοῦ μήνα.

ΣΕΒ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ: Πρόκειται, ὄντως, γιά μία δύσκολη, ὅσο καί κρίσιμη ἱστορική περίοδο γιά τόν τόπο καί τόν λαό μας, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται πρωτόγνωρες δοκιμασίες γιά τά δεδομένα τῶν τελευταίων τεσσάρων, περίπου, δεκαετιῶν. Φαίνεται ὅτι πορευόμαστε πρὸς τό τέλος μιᾶς ὁλόκληρης ἐποχῆς, ὅπου εἶχε στηθεῖ ἕνα πλαίσιο πλασματικῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται, εὐημερίας, οἰκοδομημένης σέ σαθρά ὑλικά καί σέ ξένα δαυεικά. Στό πλαίσιο αὐτό ὅλοι μας, δυστυχῶς, εἴχαμε προσαρμοσθεῖ, ἀνε-

χόμενοι φαινόμενα παρακμῆς καί διαφθορᾶς τοῦ δημοσίου βίου, τά ὁποῖα, μέ τό πέρασμα τῶν ἐτῶν, ἔγιναν καθεστῶς. Ἡ εὐθύνη, ὅμως, βαρύνει περισσότερο ὅσους οἰκοδόμησαν αὐτό τό πλαίσιο καί γαλούχησαν τόν λαό μας στό ψέμα, ἱκανοποιώντας προσωπικές πολιτικές καί ἄλλες φιλοδοξίες, πού μᾶς ὁδήγησαν στό ἀδιέξοδο. Ἐχουν σαφείς ἱστορικές εὐθύνες, πού πρέπει, ἐπιτέλους, ν’ ἀποδοθοῦν. Γι’ αὐτό οἱ διαμαρτυρίες εἶναι δικαιολογημένες. Εἶναι, ἴσως, ἕνας τρόπος νά ταρακουνηθεῖ τό πολιτικό σύστημα, νά ἀναλογιστεῖ γρήγορα τά λάθη καί τίς παραλείψεις του καί, ἀφοῦ βάλει τίς βάσεις γιά τήν αὐτοκάθαρόσ του, νά ἐνεργήσει μέ τέτοιο τρόπο ὥστε νά οἰκοδομηθεῖ καί πάλι ἡ ἐνότητα στήν κοινωνία, ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τήν ἡγεσία καί ὁ τόπος νά ξαναβρεῖ τόν δρόμο του, μέ τούς τρόπους καί τίς ἀσφαλιστικές δικλίδες πού προβλέπει ἡ ἴδια ἡ δημοκρατία μας.

«ΑΠΟΡΕΙΠΙΚΟ ΒΗΜΑ»: Ἀκούγεται ἀπό πολλούς ὅτι ἡ Ἐκκλησία, καί σ’ αὐτή τήν πρόκληση, δέν στάθηκε στό ὕψος τῶν περιστάσεων. Πῶς θά μπορούσε νά βοηθήσει; Αὐτό μπορεῖ νά γίνει καί, ἂν ναι, μέ ποῖο τρόπο; Ἡ Ἐκκλησία σήμερα δέν ἔχει φωνή, ἀπέχει ἀπό ὅσα συμβαίνουν στόν τόπο καί... παρατηρεῖ ἐξ ἀπο-

Συνέχεια στή σελ. 2.

ΝΑ ΣΤΗΡΙΧΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΕΛΙΑ...

Συνέχεια από τη σελ. 1.

στάσεως τις δραματικές εξελίξεις, υποστηρίζει πολύς κόσμος. Τι λέτε;

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Όσοι εκφράζουν τέτοιες απόψεις θεωρούν το ελληνικό πρόβλημα σήμερα αποκλειστικά οικονομικό και το περιορίζουν στην λογιστική του και μόνο διάσταση. Άρα, άναγουν και την όποια συμβολή της Έκκλησίας στην αντιμετώπισή του στο ίδιο οικονομικό πλαίσιο. Η ιστορία έχει αποδείξει ότι η Έκκλησία μας σε δραματικές ιστορικές περιόδους, όπου διεξάγονταν αγώνες για την ελευθερία και την εθνική μας κυριαρχία, έδωσε τά πάντα, σε έμψυχο και άψυ-

... Φαίνεται ότι πορευόμαστε προς το τέλος μιᾶς ολόκληρης εποχῆς, ὅπου εἶχε στηθεῖ σέ σαθρά ὑλικά καί σέ ξένα δανεικά... Ἡ εὐθύνη, βαρύνει περισσότερο ὄσους οἰκοδόμησαν αὐτό τό πλαίσιο καί γαλούχησαν τόν λαό μας στό ψέμα, ἱκανοποιώντας προσωπικές πολιτικές καί ἄλλες φιλοδοξίες, πού μᾶς ὀδήγησαν στό ἀδιέξοδο...

χο ὑλικό, συμβάλλοντας τά μέγιστα στην ὑλοποίηση τῶν ἐθνικῶν μας στόχων. Τό ἴδιο, σᾶς πληροφορῶ, κάνει καί σήμερα, στό πλαίσιο τῶν δυνατοτήτων της, τῶν ὧν ὀρίζουν οἱ διαμορφωμένες στόν χρόνο σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας καί ἐπιτρέπουν τά Ἐκκλησιαστικά περιουσιακά στοιχεία, τά ὁποῖα οὐδεμία σχέση ἔχουν μέ τά ὅσα ἀνεύθυνα καί ἀνέξοδα ἀκούγονται στίς μέρες μας, ὡς συνθήματα, περισσότερο καί τίποτα ἄλλο. Θά σᾶς πῶ μόνο ὅτι τό κοινωνικό ἔργο πού ἐπιτελεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σήμερα, στό σύγχρονο δύσκολο καί περιορισμένο οικονομικό περιβάλλον, ξεφεύγει ἀπό τά ὅρια τῆς ἀπλῆς φιλανθρωπίας καί λαμβάνει σημαντικές κοινωνικές διαστάσεις, συμβάλλοντας στην διατήρηση τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης καί συνοχῆς. Δέν εἶδα καί δέν ἀκουσα ποτέ κανέναν νά ἐκτιμᾷ αὐτή τή διάσταση τοῦ Ἐκκλ/κού ἔργου, πού εἶναι πῶς σημαντική ἀπό τήν πρόσκαιρη καί περιορισμένη οικονομική στήριξη. Τά περί «διάθεσης τῆς Ἐκκλ/κῆς περιουσίας γιά τήν διάσωση τῆς πατρίδας», μόνο ὡς ἐπικίνδυνο λαϊκισμό μπορῶ νά τά ἐκλάβω καί ἀσφαλῶς ὡς προϊόν παντελοῦς ἄγνοιας περί τῶν πραγματικῶν οικονομικῶν δυνατοτήτων τῆς Ἐκκλησίας σήμερα.

Γιά τήν Ἐκκλησία μας, ὅμως, ἡ παρούσα πρόκληση δέν εἶναι μόνο οικονομική. Εἶναι κυρίως πνευματική καί ἠθική καί αὐτό τό ἔχουμε διακηρύξει σέ ὅλους τούς τόνους καί ἡ Ἱερά Σύνοδος καί προσωπικά σέ τοπικό ἐπίπεδο. Γι' αὐτό πιστεύω ὅτι ὁ ρόλος μας εἶναι κυρίως νά βοηθήσουμε τό λαό μας νά κατανοήσει τί πραγματικά συμβαίνει καί γιατί ὀδηγηθήκαμε στην παρούσα κατάσταση. Ἄραγε, εἶναι ἡ πρώτη φορά πού φθάνουμε ἐδῶ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Οἱ πρόγονοί μας - καί μί πᾶμε πολύ μακριά, ἄς δοῦμε μόνο τά μεταπολεμικά πράγματα - βίωσαν καταστάσεις πολύ χειρότερες καί τραγικότερες. Βρῆκαν μία πατρίδα σέ ἀπόλυτη διάλυση, χωρίς ὑποδομές, καταχρεωμένη, δικασμένη καί ἐρημωμένη. Καί κατάφεραν, παρόλα αὐτά, νά ὀρθοποδήσουν ἐπενδύοντας, ὄχι στό οικονομικά μεγέθη, - πού, οὕτως ἢ ἄλλως, δέν ὑπῆρχαν - ἀλλά στό πνευματικά, στίς ἀρχές καί στίς ἀξίες πού συνιστοῦν τόν πραγματικό καί ἀνεξάντλητο πλοῦτο τοῦ τόπου καί τοῦ λαοῦ μας. Ἐπένδυσαν στή βίωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλ/κῆς ζωῆς, τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παράδοσης καί κατάφεραν νά οἰκοδομήσουν γύρω τους ἕνα περιβάλλον αἰσιοδοξίας, ἐλπίδας, κοινωνικῆς συνοχῆς καί ἰσορροπίας, ἀλληλεγγύης καί ἀνθρωπιάς. Ἔζησαν ἀπλά καί ταπεινά, ἀλλά ἐτσι ἔφτιαξαν μία Ἑλλάδα περήφανη καί αὐτάρκη. Μέχρι πού ἦρθαν οἱ δικές μας γενιές, πού ξε-

πούλησαν αὐτές τίς ἀρχές καί ἐπένδυσαν σέ ψεύτικους «θεούς» πού μᾶς ἐγκαταλείπουν πλέον καί ἀφήνουν πίσω τους ἐρείπια. Αὐτό προτείνει ἡ Ἐκκλησία καί αὐτή μπορεῖ καί πρέπει νά εἶναι ἡ οὐσιαστική συνεισφορά της σήμερα, μεγαλύτερη καί ἀπό τήν ὅποια οικονομική στήριξη: νά ἐμπεδώσουμε ὅλοι μας ὅτι πρέπει νά στηριχθοῦμε καί πάλι στό πνευματικά θεμέλια πού ἔχισαν οἱ πρόγονοί μας γιά νά ξαναβροῦμε τόν δρόμο τῆς ἀληθινῆς ἀνάπτυξης καί τῆς οὐσιαστικῆς εὐημερίας.

«ΑΠΟΡΕΙΠΤΙΚΟ ΒΗΜΑ»: Ἡ Ἐκκλησιαστική ἀκίνητη περιουσία μένει ἀναξιοποίητη. Τί ἐμπλοκή ὑπάρχει;

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Τό κεφάλαιο τῆς Ἐκκλ/κῆς περιουσίας εἶναι πολύ μεγάλο, ἀντιστρόφως ἀνάλογο μέ τό πραγματικό μέγεθός της. Ἐκῶ ἀναλύσει, πολλές φορές, τό τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Θά θυμίσω, ἐπιγραμματικά, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα διαχειρίζεται τό 4% τῆς περιουσίας της. Ἀπό τό ὑπόλοιπο 96%, ἀπό τήν ἀπελευθέρωση καί μετά, ἕνα μεγάλο ποσοστό παραχωρήθηκε στην Πολιτεία, σέ συγκεκριμένες ιστορικές στιγμές, γιά τήν ἀνασυγκρότηση τοῦ κράτους καί τήν στήριξη τῶν ἀκτημόνων καί ἕνα ἄλλο καταπατήθηκε αὐθαίρετα καί παράνομα ἀπό τόν κρατικό μηχανισμό καί τούς πάσης φύσεως καταπατιές στην πορεία τοῦ χρόνου. Ἀλλά καί ἀπό τό 4% τῆς ἐναπομείνουσας Ἐκκλ/κῆς περιουσίας τά 3/4 εἶναι δεσμευμένα ἀπό τήν Πολιτεία ἢ τήν τοπική αὐτοδιοίκηση καί, παρά τίς ἐπανειλημμένες δικαστικές ἀποφάσεις πού δικαιώνουν τήν Ἐκκλ/κή πλευρά, δέν ἀποδίδονται στην Ἐκκλησία, προκειμένου νά ἀξιοποιηθοῦν πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας καί τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ πραγματικότητα αὐτή ἀπάδει στή δημοκρατική λογική, συνιστᾷ ἀπροκάλυπτη ἐμπλοκή στό Ἐκκλ/κά πράγματα καί σίγουρα πρέπει νά ἀπασχολήσει σοβαρά τίς συζητήσεις τῆς πρόσφατα συσταθείσας Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, προκειμένου νά ἄρθεῖ ἡ ἀδικία καί νά μπορέσουμε ν' ἀξιοποιήσουμε τίς δυνατότητες πού θά μπορούσαμε νά ἔχουμε καί σήμερα στερούμεθα.

Ὅμως, παρά τά ὅσα σᾶς περιέγραψα, ἡ Ἐκκλησία μας καταφέρνει νά συντηρεῖ καί ν' ἀναπτύσσει ἕνα ὑποδειγματικό δίκτυο κοινωνικῆς παρέμβασης καί προσφοράς, ἀξιοποιώντας στό ἔπακρο τούς ὅποιους οἰκο-

... Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα διαχειρίζεται τό 4% τῆς περιουσίας της. Ἀπό τό ὑπόλοιπο 96%, ἀπό τήν ἀπελευθέρωση καί μετά, ἕνα μεγάλο ποσοστό παραχωρήθηκε στην Πολιτεία, γιά τήν ἀνασυγκρότηση τοῦ κράτους καί τήν στήριξη τῶν ἀκτημόνων καί ἕνα ἄλλο καταπατήθηκε αὐθαίρετα καί παράνομα ἀπό τόν κρατικό μηχανισμό καί τούς πάσης φύσεως καταπατιές στην πορεία τοῦ χρόνου. Ἀλλά καί ἀπό τό 4% τῆς ἐναπομείνουσας Ἐκκλ/κῆς περιουσίας τά 3/4 εἶναι δεσμευμένα ἀπό τήν Πολιτεία...

νομικούς της πόρους, χωρίς νά χρειαστεῖ νά δανειστεῖ, οὔτε νά κινδυνεύσει νά χρεοκοπήσει. Ἴσως, ὁ τρόπος διαχείρισης τῶν οικονομικῶν πόρων, ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, νά πρέπει, ἐπιτέλους, νά λειτουργήσει διδακτικά καί γιά τήν Πολιτεία, πού, ἐνῶ διαχειρίστηκε, τά προηγούμενα χρόνια, ἀμύθητα ποσά, κατάφερε (!) νά ὀδηγήσει τά πράγματα στό σημερινό ἀδιέξοδο.

«ΑΠΟΡΕΙΠΤΙΚΟ ΒΗΜΑ»: Οἱ ἄνθρωποι πού οἶς ἐπισκέπτονται τί εἶδους προβλήματα οἶς θέτουν; Τί τούς «βασανίζει» περισσότερο καί τί τούς νοθεύει νά κάνουν;

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Τά προβλήματα πού κυριαρχοῦν ἔχουν νά κάνουν μέ τήν ἀνεργία, κυρίως, καί τά κρέη στίς τράπεζες. Πολλά ἀπ' αὐτά προέρχονται ἀπό δάνεια περιττά καί ἀνούσια καί ἀπό τήν ἄκριτη χρήση πι-

στωικῶν καρτῶν. Εἶναι καρπὸς τῆς νοσηρῆς καὶ καταστροφικῆς ἀντίληψης τοῦ ὑπερκαταναλωτισμοῦ ποῦ δημιουργήθηκε στὴν πατρίδα μας, τὰ τελευταῖα χρόνια, διαμορφώνοντας ἓνα περιβάλλον πλασματικῆς εὐημερίας. Προσωπικά μὲ ἀπασχολεῖ ὁ κίνδυνος νὰ χαθεῖ ἡ ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς νέους, νὰ κλονιστεῖ ἡ συζυγικὴ εἰρήνη, ποῦ ὀδηγεῖ, ἀναπόφευκτα, στὴν οἰκογενειακὴ διάσπαση καὶ διάλυση, μὲ τραγικὰ ἀποτελέσματα γιὰ ὄλους. Προσπαθοῦμε, πέρα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ στήριξη ποῦ παρέχει τὸ Γενικὸ Φιλὸπτωχο Ταμεῖο καὶ οἱ ἐνορίες, νὰ στηρίξουμε τὴν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων γιὰ ν' ἀντέξουν τὴν δοκιμασία καὶ νὰ μὴ σταματήσουν νὰ πολεμοῦν. Ἡ ἀπογοήτευση εἶναι ὁ χειρότερος σύμβουλος καὶ ἀγωνιζόμαστε νὰ μὴ κυριαρχήσει στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ, κυρίως, τῶν νέων. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ συστήσαμε, μὲ τὴν ὀλοθυμὴ σύμπραξη τῶν κοινωνικῶν φορέων τῆς πόλης μας, τὸν Συμβουλευτικὸ Σταθμὸ Ὑποστήριξης Πολιτῶν καὶ τὸ Κοινωνικὸ Φαρμακεῖο, τὰ ὁποῖα, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο τοῦ Δήμου Βόλου, συνιστοῦν ἓνα δίκτυο ἄμεσης κοινωνικῆς παρέμβασης γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τρεχουσῶν καὶ καθημερινῶν ἀναγκῶν τῶν πολιτῶν. Ἡ μέριμνά μας εἶναι διαρκῆς. Εἴμαστε παρόντες καὶ εἴμαστε ἐδῶ γιὰ ὄλους.

...Οἱ πρόγονοί μας βίωσαν καταστάσεις πολὺ χειρότερες καὶ τραγικότερες. Βρῆκαν μίᾱ πατρίδα σὲ ἀπόλυτη διάλυση, χωρὶς ὑποδομές, καταχρεωμένη, διχασμένη καὶ ἐρημωμένη. Καὶ κατάφεραν, παρόλα αὐτὰ, νὰ ὀρθοποδήσουν ἐπενδύοντας, ὄχι στὰ οἰκονομικὰ μεγέθη, ἀλλὰ στὰ πνευματικά, στὶς ἀρχές καὶ στὶς ἀξίες ποῦ συνιστοῦν τὸν πραγματικὸ καὶ ἀνεξάντλητο πλοῦτο τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ μας...

«ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ ΒΗΜΑ»: **Νὰ πᾶμε σὲ ἓνα θέμα ποῦ ἀπασχολεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μισθοδοσία τῶν κληρικῶν ἀπὸ τὸ κράτος κινδυνεύει; Δεδομένου ὅτι ἀνακοινώθηκε μείωση τῆς κρατικῆς δαπάνης ἐπ' αὐτοῦ.**

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Οὐδέποτε ἄκουσα ὑπεύθυνα καὶ σοβαρὰ πολιτικά καὶ κυβερνητικά χεῖλη νὰ ἀναφέρονται σὲ μείωση τῆς κρατικῆς δαπάνης, εἰδικὰ γιὰ τὴν μισθοδοσία τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Ὅσα ἀκούγονται προέρχονται ἀπὸ φήμες, οἱ ὁποῖες ἔντεχνα διαχέονται στὴν δημοσιότητα γιὰ νὰ προκληθεῖ θόρυβος καὶ νὰ γίνεῖ συζήτηση. Οἱ ὑπεύθυνοι ταγοὶ τῆς Πολιτείας, ὅμως, γνωρίζουν πολὺ καλά τὸ καθεστῶς τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου στὴν Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖο διαμορφώθηκε πρὸ ἀρκετῶν δεκαετιῶν καὶ συνιστᾷ ἔσσει συμβατικὴ ὑποχρέωση τοῦ κράτους ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας, σὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀναγνώρισης τῆς προσφοράς τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῆς Ἐκκλ/κῆς παρουσίας στὴν Πολιτεία γιὰ τὴν ἀνθρώπινη τοῦ κράτους. Ἐπρόκειτο γιὰ ἱστορικὴ συμφωνία κυρίως καὶ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ τιμᾷ πάντα τὴν ὑπογραφή της.

Ἀκούστηκε, ὅμως, στὸ πλαίσιο τῆς ἀδικῆς καταφοράς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ κρίση δὲν ἄγγιξε τοὺς κληρικούς καὶ ὅτι εἶναι δῆθεν τὸ μόνο κομμάτι τοῦ Δημοσίου, τὸ ὁποῖο δὲν ὑπέστη μισθολογικὴς περικοπές. Οὐδὲν ἀναληθέστερο αὐτοῦ! Καὶ ὁ ἱερός Κλήρος ἀκολουθεῖ τὴν μισθολογικὴ ὑποβάθμιση ποῦ πλήττει τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἂν καὶ οἱ κληρικοί μας ἀντίκουν στοὺς πλέον χαμηλόμισθοις τοῦ δημόσιου τομέα.

Βέβαια, ἡ ἀναλογία 1 πρὸς 5 ἢ πρὸς 10, ὅπως ἀκούγεται, ἐπ' ἐσχάτων, στὶς προσλήψεις τοῦ δημοσίου τομέα, εἶναι κάτι ποῦ μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ μᾶς ἀνησυχεῖ. Πιστεύω ὅτι ἡ μέριμνα τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἀφήσει νὰ ὑποβαθμιστεῖ τὸ Ἐκκλ/κὸ ἔργο, κυρίως στὴν ἐπαρχία καὶ θὰ ἐμπνεύσει ἀνθρώπους νὰ εἰσελθοῦν στὶς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, παρὰ τὸ δυσμενὲς οἰκονομικὸ περιβάλλον. Ἦδη στὴν Μητρόπολή μας ἔχουμε περιπτώσεις τέτοιων ἀνθρώπων καὶ δοξάζουμε τὸν Θεὸ γι' αὐτὸ. Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ποῦ διαχειρίζεται ἐπισήμως τὰ θέματα, θὰ ἐντείνει τὶς προσπάθειές της πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή.

«ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ ΒΗΜΑ»: **Ὁ κόσμος μας ρωτᾷ συχνά: Μορφές ὅπως οἱ Γέροντες Παΐσιος καὶ Πορφύριος ὑπάρχουν σήμερα;**

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Τὰ ὀσιακά πρόσωπα στὰ ὁποῖα ἀναφέραστε καὶ τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλ/κὴ ἐμπειρία τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ κῶρος ὅπου ἀνα-

... Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἐργαστήρι ἀγιότητας. Ὑπάρχει στὸν κόσμο, ὄχι γιὰ νὰ ὑποκαθιστᾷ τὸ κράτος στὸν κῶρο τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας ἀλλὰ γιὰ νὰ παράγει ἀγίους... Ὅταν ἐκλείψουν οἱ ἅγιοι θὰ ἐκλείψει καὶ ἡ Ἐκκλησία! Μόνο ποῦ οἱ ἅγιοι δὲν φωνάζουν καὶ δὲ θορυβοῦν, «ὡς κύμβαλα ἀλαλάζοντα», ἀλλὰ κραυγάζουν διὰ τῆς σιωπῆς... Ἀπλᾶ, γιὰ νὰ τοὺς καταλάβουμε, πρέπει νὰ ταπεινωθοῦμε, νὰ χαμηλώσουμε, ὅπως κάνουν καὶ ἐκεῖνοι γιὰ νὰ μὴ φαίνονται...

παύεται ὁ Θεός, ὅπου δοξάζεται καὶ προσφέρεται ὁ Θεός, ὅπως γινόταν καὶ θὰ γίνεῖται πάντα. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἐργαστήρι ἀγιότητας. Ὑπάρχει στὸν κόσμο, ὄχι γιὰ νὰ ὑποκαθιστᾷ τὸ κράτος στὸν κῶρο τῆς κοινωνικῆς πρόνοιας - ποῦ, οὕτως ἢ ἄλλως τὸ κάνει - ἀλλὰ γιὰ νὰ παράγει ἀγίους. Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος καὶ ἡ ἀποστολή της. Ὁ ἀγιασμός τῶν ἀνθρώπων. Σᾶς λέω, λοιπόν, ὅτι ἀσφαλῶς καὶ ὑπάρχουν ἅγιοι στὴν ἐποχή μας, γι' αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὅταν ἐκλείψουν οἱ ἅγιοι θὰ ἐκλείψει καὶ ἡ Ἐκκλησία! Μόνο ποῦ οἱ ἅγιοι δὲν φωνάζουν καὶ δὲ θορυβοῦν, «ὡς κύμβαλα ἀλαλάζοντα», ἀλλὰ κραυγάζουν διὰ τῆς σιωπῆς. Ἐκπέμπουν χάρη καὶ ἀγιότητα. Τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι παντοῦ. Εἶναι στὰ Μοναστήρια μας, εἶναι στὶς πόλεις, βρίσκονται γύρω μας, ἴσως καὶ νὰ εἶναι οἱ ἀνθρωποι τῆς διπλανῆς πόρτας. Ἀπλῶς, γιὰ νὰ τοὺς καταλάβουμε, πρέπει νὰ ταπεινωθοῦμε, νὰ χαμηλώσουμε, ὅπως κάνουν καὶ ἐκεῖνοι γιὰ νὰ μὴ φαίνονται.

«ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ ΒΗΜΑ»: **Νὰ πᾶμε καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος, σὲ σχέση μὲ ὅσα ἀκούστηκαν γιὰ τὴν ὑπόθεση Βατοπαιδίου. Πόσο ἔχει πληξεί τὴν εἰκόνα τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας; Τί πιστεύετε ὅτι ἔγινε μὲ τίς ἀνταλλαγές τῶν ἀκινήτων; Ἡ Μονὴ ὑποστηρίζει ὅτι ὅλα ἔγιναν ἀπολύτως νόμιμα...**

ΣΕΒ. ΠΝΑΤΙΟΣ: Δὲ μπορῶ νὰ ὑπεισέλθω στὶς λεπτομέρειες τῆς ὑπόθεσης, τὴ στιγμή, μάλιστα, κατὰ τὴν ὁποία οἱ Δικαστικὲς διαδικασίες εἶναι σὲ ἐξέλιξη. Τὸ σίγουρο εἶναι ὅτι ἡ ὑπόθεση αὐτὴ ἔτυχε ἀπροκάλυπτης πολιτικῆς καὶ δημοσιογραφικῆς ἐκμετάλλευσης, καιροσκοπικοῦ χαρακτήρα, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση ἐλεγχόμενων πολιτικῶν καὶ κομματικῶν συμφερόντων. Τὸ νῆμα τῆς ὑπόθεσης σιγά - σιγά ξετυλίγεται καὶ ἡ ἀλήθεια, εἶμαι βέβαιος, θὰ λάμψει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία, ἐν συνόλῳ, παρὰ τὴν ἰσχυρὴ δοκιμασία ποῦ ὑπέστη, εἶναι καὶ θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἄσβεστος φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ προπύργιο τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἡ καταφυγή καὶ ἡ παρηγορία ἀναρίθμητων προσκυνητῶν ἀπ' ὄλο τὸν κόσμο, ποῦ, κάθε χρόνο, κατακλύζουν τὰ Μοναστήρια, τὶς Σκήτες καὶ Ἐρημητηριά της, γιὰ νὰ πάρουν ἀνάσες, νὰ μεταλάβουν τὴν αὐθεντικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ πρέπει ὄλοι μας, Ἐκκλησία, Πολιτεία καὶ οἱ πολῖτες ποῦ μποροῦν καὶ σκέπτονται ἐλεύθερα καὶ ὄχι κατευθυνόμενα, νὰ στηρίξουμε, πάση θυσία, τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὡς ἀνεκτίμητο θησαυρὸ πίστης καὶ πολιτισμοῦ, νὰ τὸ προβάλλουμε δέ, ἐπι περισσότερο, διεθνῶς, προσφέροντας στὸν κόσμο τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτὸ ζητᾷ σήμερα ἀπὸ ἐμᾶς. ●

Ὁ γείτονάς μας ὁ Παπ

Καλοπέρα μαρμαρωμένε γείτονα

Στὴν πόλη μας, ἀνάμεσα στὸν ἱερό Ναό καὶ στὸ πάρκο τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στέκεται μία λευκὴ μαρμαρωμένη μορφὴ. Τώρα τὸ καλοκαίρι οἱ Βολιώτες βγαίνουν τὸ σούρουπο γιὰ βόλτα καὶ ὅταν περνοῦν μπροστὰ τοῦ τὸν καλοσπερίζουν: - *Καλοπέρα κύριε Ἀλέξανδρε*, ὅπως καλοσπερίζονται οἱ γείτονοι στὶς τελευταῖες γειτονιές με ἀυλίσες πού ἔχουν σωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπληστία τῶν συμπολιτῶν μας. Ἐκεῖνος δὲν ἀπαντᾷ μεγαλόφωνα μὰ σκύβει τὸ κεφάλι λίγο παραπάνω σὲ χαιρετισμό, διακριτικὰ νὰ μὴ δώσει ἀφορμὴ στοὺς φιλοπεριεργούς, «*excitons ras la curiosite du public*» (ἄς μὴν ἐρεθίζουμε τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου) ὅπως εἶχε πεῖ κάποτε προσπαθώντας νὰ ἀποφύγει ἐκείνη τὴν πολύτιμη φωτογραφία στὴν Δεξαμενὴ. Μερικὲς φορές δὲν καλοακούει εἶναι ἀλήθεια ἀλλὰ δὲν τὸ παρεξηγοῦμε, τὸν νιώθουμε βυθισμένο στὶς σκέψεις ἂν θὰ ἔχουν «τελειωμὸ τὰ πάθια τοῦ κόσμου». Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ προσεύχεται μυστικὰ καὶ καρδιακὰ, νὰ ἐπαναλαμβάνει ἀτελείωτα μέσα ἀπὸ τὴν πέτρα τὴν εὐχὴ τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ ἀγιάζει τὸν τόπο γύρω του, ζητώντας συγχώρεση γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, εἶναι ἕνας γείτονας καλὸς καὶ φιλόανθρωπος, καμαρώνει τὰ παιδιά με τὰ ποδηλατάκια, τοὺς ἀγκαλιασμένους νέους, τοὺς ἐπισκέπτες καὶ τοὺς ντόπιους, τὶς παρέες τῶν φίλων, τὰ ὄριμα ζευγάρια πού μοιράζονται τὴν κούραση τοῦ βίου με γλυκύτητα, τοὺς τουρίστες καὶ τοὺς φοιτητές. Δὲν πολυμιλά, ὅ,τι εἶχε νὰ πεῖ τὸ εἶπε, τὸ ἔφαλε, τὸ ἔγραψε καὶ τὸ ἔζησε με τὴν ζωὴ του. Δὲν εἶναι μόνο τὸ ἔργο του πού μᾶς συ-

γκινεῖ καὶ μᾶς γαλινεῦει μὰ καὶ ὁ βίος καὶ ἡ μορφὴ του, ὅλη του ἡ ὕπαρξη πού γειτονεῦει με τὴν δική μας καὶ μᾶς προσφέρει μέτρο σύγκρισης καὶ ἔμπνευση. Εἶναι γείτονας καὶ ἡ γωνιά του σοφὰ τοποθετημένη στὴν γειτονιά μας.

Ἡ γωνιά του μέσα στὴν πόλη

Εἶναι τόσο σοφὰ τοποθετημένος μέσα στὴν πόλη μας. Μπροστὰ του ἔχει τὴν θάλασσα καὶ ἀγναντεύει. Περνοῦνε τὰ καράβια πού πᾶνε στὸ νησί του καὶ τὰ χαιρετᾷ. Στέλνει τὴν νοσταλγία του καὶ μέσα στὸ μαρμαρένιο του κεφάλι ἴσως ξυπνοῦν ἐκείνες οἱ τόσο ἔντονες εἰκόνες ἀπὸ τὴν Σκιάθο, μορφές, φερσίματα καὶ κουβέντες τῶν ἀνθρώπων, τόποι καὶ κίσματα, ἀμμουδιές καὶ ρεματιές, ξωκλήσια, χαλάσματα καὶ σπίτια. Πάντα ὄνειρευόμουν νὰ ἀκούω νὰ μού διαβάσουν Παπαδιαμάντη κοιτάζοντας τὴν θάλασσα καὶ νὰ ἔχω στὴν πλάτη μου τὴν πέτρινη μορφὴ του. Πάνω στὴν ἐπιφάνειά της θὰ πρόβαλε ἡ φαντασία μου κι οἱ λέξεις του, ὀλοζώντανες τὶς παγιδευμένες εἰκόνες του - μὰ πού μυαλό γιὰ τὴν ἀπλότητα στὸν πολιτισμὸ τῆς πόλης μας.

Λένε οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ σημειολόγοι πὼς ἡ θάλασσα καλύπτεται ἀπὸ ὅλα συμβολίζει τὸ ἀνθρώπινο ὑποσυνείδητο - ἡ ἐπιφάνειά της ἀκύμαντη ἢ φουρτουνιασμένη, γαλανή, πράσινη ἢ σκοτεινὴ, ἀπειλητικὴ ἢ σαγηνευτικὴ μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ μαντέψει τὸ βάθος της, τὰ πλάσματα πού ζοῦνε μέσα της, τὰ ὑποθαλάσσια ρεύματα, τοὺς ὕφαλους, τὶς ξέρες καὶ τὶς ἀμμουδιές κάθε ψυχῆς. Γιὰ τοῦτο ταιριάζει πού ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος ἀτενίζει τὴν θάλασσα καὶ συλλογᾶται, αὐτὸς πού με τόσο κόπο πάσχιζε νὰ περιγράψει τὶς φουρτοῦνες καὶ τὶς μπουνάτσες τῆς νεοελληνικῆς ψυχῆς.

Πίσω του ἔχει τὴν πόλη. Κι αὐτὴν τὴν ξέρει, τὴν ζωὴ μέσα στὸ πλῆθος, τὶς δυνατότητες νὰ μάθεις καὶ νὰ ἀποκτίσεις γνώσεις, τὶς δυσκολίες τῆς κοινῆς συμβίωσης, τὴν πολιτεία «τῆς δουλοπαροικίας καὶ τῶν πλουτοκρατῶν», τὶς φάμπρικες καὶ τὶς ἐργατικὲς γειτονιές, τὰ φανταχτερά ἐμπορικὰ καὶ τὰ πλουσιόσπιτα, τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ θέατρα, τὴν κίνηση στοὺς δρόμους καὶ τὴν πίεση γιὰ συμμόρφωση με τὰ γούστα, τὰ ρούχα καὶ τὰ μυαλά τοῦ πλῆθους. Μὰ δὲν τὴν περιφρονεῖ ἀφοῦ εἶναι κι αὐτὸς κομμάτι τῆς πόλης κι ἄς βρίσκεται στὴν ἄκρη της, στὸ σύνορο με τὴν θάλασσα. Ἔχετε

αδιαμάντης

ΤΟΥ Δρ. ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΕΛΑΣΓΟΥ, ΑΦΗΓΗΤΟΥ-ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ-ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

προσέξει τούς σκυφτούς του ὄμους; Τὴν φέρει στους ὄμους του τὴν πόλη, τὴν κουβαλᾷ μαζί του σταυρικά ὅπως σηκώνει καὶ ὄλο τὸ βουνό πού ὀρθώνεται ἀπὸ πίσω της, μέ τὰ ἀσφυκτικά χωριά τῶν τραγικῶν κοινωνικῶν ἀντιθέσεων, τῶν νοικοκυραίων καὶ τῆς φτωχολογοῦσας, τὸ Πήλιο ὅπου ἐκδηλώθηκε ἡ ψυχικὴ ἀρρώστια τοῦ αἵματός του, τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εὐτυχῶς ἔχει καὶ κάτι τσιπουράδικα καὶ ταβέρνες ἀπὸ πίσω του, -τίποτα ἀπὸ τὰ χρεώδη τοῦ βίου δὲν λείπει ἀπὸ τὴν γειτονιά του. Οἱ ταβερνοῦλες ἦταν τὸ περιβάλλον τῆς φτωχῆς του ἀναφυκῆς, ἐκεῖ πού μέ τὸ κρασί καὶ τὸ τσίπουρο καὶ τὴν ταπεινὴ ἀνδροπαρέα του ξεκνοῦσε τὰ βάσανα τοῦ βίου καὶ τούς ἐξευτελισμούς τῆς ἐξουσίας.

Ἀπὸ τὴν μία πλευρά του, ἀριστερά ὅπως τὸν κοιτοῦμε, ἔχει τὸ πάρκο μέ τὰ δέντρα, τίς κούνιες τῶν παιδιῶν καὶ τὴν παραθαλάσσια βραδινὴ βόλτα. Ὁ Παπαδιαμάντης πού δὲν πρόδωσε τὴν παιδικὴ του ἡλικία, τὰ ἀσυμβίβαστα ὄνειρα καὶ τούς ἐνθουσιασμούς της, καίρεται πού στέκει ἀνάμεσα στὰ παιδάκια πού παίζουν - αὐτὸς ὁ ἄτεκνος καὶ μοναχικός, πού ποτέ του δὲν κράτησε δικό του παιδί στὴν ἀγκαλιά καὶ θαύμαζε τούς «φιλόστοργους» πατέρες. Παιδί κι ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στὰ παιδιά, σκιρτάει τὸ μάρμαρο μέ τίς παιδικές φωνές καὶ θέλει νὰ κατέβει νὰ παίξει καὶ νὰ ἐπειτα νὰ πάει νὰ παραπονεθεῖ καὶ νὰ παρηγορηθεῖ σάν παιδί, ὅπως παραπονοῖταν στὴν Μάνα μέ ποιήματα καὶ ἐπιστολές, ἄλλοτε στὴν φυσικὴ του μητέρα κι ἄλλοτε στὴν Παναγία.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, δεξιά ὅπως τὸν κοιτοῦμε, ἔχει τὸν ἱερό Ναό, τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο, στήριγμα, καταφυγὴ κι ἀναφυκὴ μαζί. Πῶς θὰ στηρίζονταν στὴν ζωὴ χωρὶς τὴν Ἐκκλησία καὶ πῶς θὰ ἔδινε νόημα στὴν φτωχικὴ του ὕπαρξη; Καταφυγὴ του ἡ Ἐκκλησία σέ μία πολιτεία πού ξεπουλιόταν καὶ ξεπουλοῦσε, στὰ πάθη καὶ τὰ λάθη τὰ ἀνθρώπινα πού πληγωνόντουσαν καὶ πλήγωναν. Στήριγμα γιὰ τίς δύσκολες καὶ σταυρικές ἐπιλογές του. Στήριγμα γιὰ νὰ ἀντέξει τὴν ταπεινότητα, τὴν φτώχεια, τὴν μοναξιά, τὴν ἀδυναμία. Ἄναφυκὴ, τελικὰ ὅμως, πρόγευση τοῦ Παραδείσου. Ἀπὸ τὴν μαρμαρωμένη θέση του ἀκούει ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος τίς ψαλμωδίες τοῦ ναοῦ, κάνει κι αὐτὸς Ἄνάσταση, Χριστογεννα καὶ Φῶτα, ψέλνει τὸ «Γλυκύ μου ἔαρ». Δίπλα σέ σύγχρονο Ἅγιο ἔψελνε ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος, δίπλα στὸν Ὅσιο Νικόλα Πλανᾶ, κι ἀνάσανε τὴν ἀγιότητα ὅπως τὸ λιβάνι. Γι' αὐτὸ ἀγαλλιᾶζει μέ τὴν γειτονία του μέ τὸν ναό.

Ἀπ' τὴν μία ἡ Ἐκκλησία κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πάρκο. Ἀπὸ πίσω ἡ πόλη καὶ ἀπὸ μπρός ἡ θάλασσα. Εἶναι νὰ μὴν εἶναι εὐχαριστιμὸς ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος μέ τὴν γειτονία του στοῦ Βόλο;

Τὰ χρώματα καὶ ἡ μουζούρα τοῦ μαρμαρωμένου γείτονα

Περνῶ συχνά μέ τὸ ποδήλατό μου μπρός του καὶ τὸν χαιρετῶ. Εἶναι μεγάλη χαρά. Στὸ καλημέρισμα τὸν βλέπω πάλλευκο καὶ συγκινοῦμαι. Αὐτὸς πού μαυροφόρεσε σάν καλόγερος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα πυκνά μαλλιά καὶ γένια πού ποτέ τους δὲν ἄσπρισαν μὰ μόνο γκρίζαζαν σάν τὰ τριμμένα ράσα. Αὐτὸς ὁ μαυροφορεμένος ἐξωτερικὰ νὰ ἀποκτᾷ μετὰ θάνατον τὴν λευκότητα τῆς ἐξομολογημένης καὶ συγχωρεμένης ψυχῆς. Ὁ θάνατος ἀφαίρεσε, τὸ βλέπεις, τὸ πένθος τῆς ἀγωνιζόμενης ψυχῆς καὶ ἄφησε τὸ λευκὸ τῆς ἀθωότητας πού ἀντιέξε, τῆς ἀνεπάρκειας καὶ τῆς πτώσης πού συγχωρέθηκε καὶ τῆς ἐλπίδας τῆς ἀναστάσεως.

Στὸ καθρέφτισμα τῆς θάλασσας ἡ λευκὴ του μορφὴ συχνά ἀποκτᾷ γαλανές ἀντανάκλασεις. Γαλανὴ καὶ λευκὴ μορφὴ σάν τὴν σημαία αὐτοῦ τοῦ μικροῦ βασανισμένου κράτους πού πάσχισε νὰ

χωρέσει τὸν ἑλληνισμό.

Τὸ βράδυ στοῦ καλησπέρισμα ἡ μορφὴ του εἶναι σκοτεινὴ, γλιτώνει ἀπὸ τούς προβολεῖς τῆς μάταιης φήμης καὶ ἀντανάκλᾷ τὰ φῶτα τῆς πόλης, ὅπως ἀντικαθρέφτισε στοῦ ἔργου του τὸ σκοτάδι καὶ τὸ φῶς τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων.

Μὰ πῶς πολὺ ταιριαστός ἦτανε στὴν βεβίλωσή του. Κάποια βραδιά πρὶν ἀπὸ μῆνες ἦρθαν καὶ γράψανε μέ μαῦρη μπογιά πάνω στὴν μαρμαρένια στήλη ἀπὸ ὅπου βγαίνει ἡ μορφὴ του. Τὴν ἴδια βραδιά βεβίλωσαν καὶ τὰ μάρμαρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν τόσο ταιριαστό νὰ δεχτοῦν τὴν ἴδια νύχτα τὴν τυφλὴ ὀργὴ καὶ τὸ προσβλητικὸ μαύρισμα ὁ ναὸς καὶ ὁ Παπαδιαμάντης.

Ἦταν τόσο ταιριαστός μέσ στὴν ταπεινώσή του. Κοιτοῦσε σκεπτικός ὅπως πάντα πρὸς τὰ διπλωμένα του χέρια μὰ τώρα πιά ἀπὸ κάτω του ἦταν τὸ σημάδι τῆς βεβίλωσής του. Κοιτοῦσε ἀπὸ κάτω του ὁ Παπαδιαμάντης τὴν μαυρίλα μέ κατανόηση, κατάφερνε νὰ ἐνσωματώσει τὴν προσβολὴ στὸν ἀνδριάντα του. Μοῦ ἔφερνε στὸν νοῦ τὴν περιπαιχτικὴ ἐπιγραφή πάνω ἀπὸ τὸν σταυρὸ: I.N.B.I. Οἱ Ρωμαῖοι θέλαν νὰ περιπαίζουσαν τὸν Ἄθωο πού σταύρωναν διακηρύσσοντάς Τον κοσμικὸ ψευτο-βασιλιά ἐνὸς μικροῦ σκλαβωμένου ἔθνους, Αὐτὸν πού ἦταν ὁ βασιλιάς καὶ κύριος ὅλης τῆς πλάσης. Τὰ ὀργισμένα παιδιά πού περηφανεύονταν γιὰ ἀναρχικὸ βᾶσαν τὸ μαῦρο σῆμα τους στοῦ λευκοῦ μάρμαρου τοῦ Παπαδιαμάντη, αὐτοῦ πού ἦταν ὁ πῶς μεγάλος ἀναρχικός σέ ὅλη του τὴν ζήση, αὐτοῦ πού περιφρόνησε τιμές καὶ πειρασμούς, αὐτοῦ πού περιφρόνησε τὸ χρῆμα καὶ ὄσους τὸ λατρεύουν, τὴν κοσμικὴ δόξα καὶ ὄσους τὴν κυνηγοῦν, τὴν κοσμικὴ ἐξουσία καὶ ὄσους τὴν ὑπηρετοῦν. Αὐτοῦ πού ἀρνήθηκε ὄχι ἐπιθετικὰ καὶ βίαια, χτίζοντας μία νέα ἐξουσία ἀπέναντι στὴν ἐξουσία, ὄχι αὐτάρεσκα καὶ ναρκισσιστικά, χτίζοντας ἕνα προσωπικὸ μῦθο πού νὰ συγκινεῖ τούς ἐφήβους, ὄχι ἐπιδεικτικὰ ἀγανακτώντας δημόσια, ὄχι κρυφὰ πίσω ἀπὸ κουκουλλες καὶ κράνη. Ταπεινὰ καὶ σταθερά, μέσα ἀπὸ τὸ παιδεμένο ἔργο του, μέ παρηρησία μέσα ἀπὸ τὴν γλώσσα καὶ τὴν πνευματικὴ παράδοση τῶν προγόνων του, δοξάζοντας τούς κεκαρμένους καὶ ἀνώνυμους, τούς μοιραίους καὶ τούς ἀντιστεκόμενους, τούς σκλάβους τῶν παθῶν καὶ τούς βασανισμένους τῆς ἐλευθερίας. Καὶ τώρα ἔστεκε μουτζουρωμένος καὶ κοιτοῦσε τίς μπογιές πού τὸν λερῶναν. Πόσο μεγαλειώδης ἦταν ὁ ἀδριάντας τοῦ Παπαδιαμάντη μέσα στὸν ἐξευτελισμὸ του!

Ὁ σκυφτὸς ἀδριάντας

Εἶναι μοναδικὴ πραγματικὰ ἡ πόλη μας γιὰ αὐτόν, τὸν μοναδικὸ σκυφτὸ ἀδριάντα. Πότε μου στὰ ταξίδια ἢ στὰ διαβάσματά μου δὲν εἶδα σέ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἕναν ἀδριάντα σκυφτό, μέ σταυρωμένα χέρια, νικημένο. Οἱ ἀδριάντες ἀπεικονίζουν νικητές. Ἀκόμα καὶ τούς μάρτυρες τούς δείχνουν νὰ θριαμβεύουν.

Πολεμιστές καὶ ἐπαναστάτες, φιλόσοφοι καὶ ποιητές, εὐπατρίδες καὶ ἥρωες κοιτοῦν πάντα μπροστά ἕνα μέλλον δόξας καὶ δικαίωσης πού ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ ἀντικρύσουμε. Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θυσίας ἢ τῆς προσφορᾶς τους βλέπουν δικαίως πῶς μακριὰ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ προσπαθοῦνε νὰ μᾶς ἐμπυκώσουν.

Ἀντίθετα, ὁ σκυφτὸς ἀδριάντας τοῦ Παπαδιαμάντη, ὁ ἔξοχα ταιριαστός μέ τὸν βίο καὶ τὸ ἔργο του, ἀποφεύγει τὸ βλέμμα μας καὶ εἰρνεύει. Κοιτάζει χαμηλὰ ἀνάμεσά μας καὶ ἀναγνωρίζει τὴν χωμάτινη φύση μας πού εἶναι ἰκανὴ γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ γιὰ τὴν ἀγιότητα. Κοιτάζει μέσα του καὶ μέσα μας καὶ συγκατανεύει προσευχόμενος παράλληλα, μία παγωμένη ἰκεσία καὶ εὐχὴ στοῦ μάρμαρου, ὅπως μία ζεστὴ ἰκεσία καὶ εὐχὴ στὶς λέξεις ἦταν ἡ προσφορὰ του. Ἰκεσία γιὰ τίς ἀδυναμίες καὶ τίς κακίες μας, εὐχὴ γιὰ νὰ στερεωθεῖ ἡ δύναμη καὶ ἡ ἀγάπη μας.

Καθὼς προσεύχεσαι, βασανισμένε κοσμοκαλόγερε τῆς γειτονίας μας, πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν μέ ὅση παρηρησία θησαυρίσεις μέ τὰ βάσανα καὶ τὸ ἔργο σου.

Πρέσβευε καὶ γιὰ τὴν πατρίδα σου ἐκούσια, ταπεινὴ καὶ φτωχὴ, πού φέτος ἐορτάζει τὴν μνήμη σου, τὴν χρονιά τῆς, ἀκούσια, ταπεινώσεως καὶ πτώχευσής της. ●

Μαθητεύοντας στά Σκιαθίτικα διηγήματα του Παπαδιαμάντη

ΤΟΥ Π. ΚΩΝ. Ν. ΚΑΜΛΙΑΝΟΥ

Αν ή ποιμαντική είναι ή έμβιωμένη τέχνη του ποιμένα, «*ὅπως διακυβερνήσει καλῶς τὴν ἐμπειστημένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνην*» (Ἁγ. Νεκτάριος), τότε ή επικοινωνία, ὡς έργαλειό αὐτῆς τῆς διακονίας, είναι ή δυνατότητα προσέγγισης αὐτῆς τῆς ποιμνῆς: με γνώμονα τὴν ήεροπρέπεια, τὴ διάκριση καὶ τὸ ήθος, τὰ ὁποία πρέπει νὰ κατέχει ὁ κάθε συνειδητὸς ποιμένας. Γιατὶ ή επικοινωνία είναι μὲν ή δυνατότητα τῆς καλλιέργειας τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων, ὡστόσο, ἂν αὐτὴ δὲν στηρίζεται καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ μεθόδους σεβασμοῦ, φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης, τότε καθίσταται προβληματική, καθὼς εἰσχωρεῖ τὸ μικρόβιο τοῦ τρόπου ἐπιβολῆς, τῆς μίας ἢ ἄλλης ἄποψης, μεταξύ ἀνθρώπων ἢ ὁμάδων. Γι' αὐτὸ καὶ ή ποιμαντική ἔχει ὡς ἀρχή τῆς τῆν μέριμνα γιὰ τὸν ἄλλο, πού ἐπιμερίζεται στὴν ἀκρόαση, ἀλλὰ καὶ στὸν προσεγμένο διάλογο, ὅπου διαφαίνεται ή προσπάθεια τοῦ ποιμένα γιὰ μιὰν οὐσιαστικὴ επικοινωνία με τὸν διαλεγόμενο συνάνθρωπό του. Γιατὶ αὐτὸ καὶ τὸ ζητούμενο είναι ἕνα: τὸ νὰ «στεγάζει» ὁ κάθε ποιμένας με πατρικὴ φιλοτιμία καὶ εὐσυμπάθεια τὸν καθένα πιστὸ καὶ ὄχι μόνο.

Ἐνατρέχοντας τώρα στὸ διηγηματογραφικὸ ἔργο τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη καὶ μάλιστα ἐκεῖνο πού ἀφορᾷ τὴν πατρίδα του, τὴ Σκιάθο, παρατηροῦμε ὅτι μέλημά του είναι ή ἀνάδειξη τῆς κοινότητας μέσα στὴν ὁποία ἔζησε καὶ ταμίευσε τὰ κορυφαία καὶ θεμελιώδη βιώματά του: αὐτὰ, δηλαδή, πού θὰ ἀποτελέσουν τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο πάνω στὸν ὁποῖο θὰ σταθεῖ ὁλόκληρο τὸ οἰκόμημα τῶν ἀρυτιδῶτων διηγημάτων του. «*Ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπ' ἐμοῦ γραφέντων ἑορτασίμων διηγημάτων, θὰ μᾶς πεί, ...εἶναι μᾶλλον θρησκευτικά*». Πού σημαίνει ὅτι οἱ μορφές ἱερέων καὶ πιστῶν συνυπάρχουν. Με τὰ ὅσα τους τρωτὰ -γιατὶ ἀνθρωποὶ ἀτελεῖς είναι- ἢ καὶ τῆς ὅποιες τους ἀρετές.

Αὐτὴ, λοιπόν, ή σχέση τῶν πιστῶν με τοὺς ἀπλοϊκοὺς ποιμένες τους είναι πού ἀναπτύσσει μιὰν επικοινωνία. Πνευματικὴ φυσικὰ, παράλληλα δὲ φιλικὴ καὶ ἀνθρώπινη. Ἐπικοινωνία, πού τὴν πρῆμοδοτεῖ καὶ ἐνισχύει ή ἀνύστακτὴ μέριμνα τοῦ ἀπλοῦ παπᾶ γιὰ τὸ ποίμνιό του. Με τρανὸ καὶ κορυφαῖο παράδειγμα τὸν παπα-Γαρυφαλλο, στὸ διήγημα «*Ὁ ἀλιβάνιστος*», πού τὴ σημαδιακὴ ἡμέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, «*συνανασταίνει*» μιὰ ψυχὴ ξεχασμένη καὶ μᾶλλον περιφρονημένη. Ὁ παπᾶς αὐτὸς, ὁ ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς, δίχως πανεπιστημιακοὺς ἢ ἄλλους τίτλους σπουδῶν, προσφέρει σὲ ὅλους ἐμᾶς ἕνα μάθημα γνήσιας ποιμαντικῆς συμπεριφορᾶς. Γιατὶ ἂν κοιτάξουμε τὸ διήγημα με προσοχὴ, τότε θὰ διαπιστώσουμε πὼς ὁ παπᾶς αὐτὸς, πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴν πολίχνη νὰ κάμει Ἐνάσταση στοὺς βοσκούς, ὑπολογίζοντας πὼς κάπου παραπέρα ἕνας συνάνθρωπός τους, μέλος τῆς κοινότητας τοῦ νησιοῦ καὶ γνωστὸς τους, δὲν θὰ μετείχε τῆς Ἐναστάσιμης χαρᾶς καὶ εὐλογίας, ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀνασύρει ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὴ μοναξιά του, ἐπαναφέροντάς τον στὴν μικρὴ κοινότητα πού εἰτοιμάζεται νὰ εἰσοδεύσει στὴν πανήγυρη τῶν πανηγύρεων, τὸ Πάσχα.

Με ποιμαντικὴ διάκριση λοιπόν ὁ παπᾶς καὶ προφασισζόμενος διάφορα, γιὰ δικαιολογήσει τὴν ἀργοπορία του στὸν Ἁγ-Γιάννη- ὅπου θὰ τελοῦσε τὴν Ἐνάσταση καὶ θὰ λειτουργοῦσε - κατορθώνει νὰ ἐντάξει μέσα στὸν κύκλο τῶν συνεορταστῶν ἕναν «*ἀληθινὸν λυκάνθρωπον*»- τόσο εἶχε ἀγριέψει ή μοναξιά τὸν μπαρμπα-Κόλλια. Μάλιστα, ἂν προσέξουμε τὰ λόγια τοῦ παπα-Γαρυφαλλο, τὰ ὁποία ἀπευθύνει στὸν «*ἀλιβάνιστο*», τότε θὰ διακρίνουμε μιὰν ἄλλη ποιμαντικὴ, πού δὲ διδάσκειται, μόνο ἐμβιώνεται ἢ, καλύτερα, εἶναι ἀπότοκτὴ τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἱερέα. «*Νᾶξεις τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ παιδί μου! Ἐ-λα! Νὰ πάρης εὐλογία! ...Νὰ μοσχοβολήσῃ ἢ ψυχὴ σου! Ἐλα ν' ἀπολάψης τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μας! Μὴν ἀδικεῖς τὸν ἐαυτόν σου! Μὴν κἀνεις τοῦ ἐχθροῦ τὸ θέλημα! ...Πάτα τὸν πειρασμό!*»

Ὅμως ή περίπτωση τοῦ παπα-Γαρυφαλλο δὲν είναι ή μοναδική. Ἐ-χουμε καὶ ἄλλες μορφές ἱερέων πού μᾶς ἐκπλήσσουν με τὸν επικοινων-

νιακό τους χαρακτήρα καὶ τὴν ποιμαντικὴ, τὴν ὁποία ἀσκοῦν στὴ μικρὴ τους κοινότητα. Παράδειγμα ὁ παπα-Διανέλλος, τοῦ διηγήματος «*Λαμπριάτικος ψάλτης*», ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ οἰκονομικὰ προβλήματα- θάνατος τῆς παπαδιάς, τὰ κορίτσια νὰ μεγαλώνουν, ὅπως καὶ οἱ εὐθύνης, ὁ γιὸς νὰ σπουδάζει καὶ τόσα ἄλλα, ἐν τούτοις δὲν ἀποποιεῖται τὴ μέριμνα γιὰ νοθεσία τοῦ μικροῦ ὀμίλου τῶν συνεορταστῶν καὶ συνακολουθῶν του στὸν Ἁγ-Γιάννη, γιὰ νὰ τελέσει τὴν Ἐνάσταση. Νοθεσία πού ἔχει σχέση με τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου, καθὼς ἐρωτᾶται γιὰ τὴν «*δύναμιν τῶν μνημοσύνων*» καὶ μάλιστα ἀπὸ πρόσωπα πού εἶχαν χάσει τοὺς δικούς τους, ὅπως ἢ θεῖα τὸ Μαθηνώ, πού εἶχε χάσει τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους.

Τὰ παπαδόσπιτα είναι ὁ ἄλλος κῶρος ὅπου ή ποιμαντικὴ επικοινωνία καλλιεργεῖται καὶ ἐξ αὐτῆς διαφαίνεται καὶ ή ποιμαντικὴ μέριμνα, σύμφωνα με τὰ παπαδιαμαντικὰ δεδομένα. «*Ὁ γείτονας τοῦ παπα-Φραγκούλη, ὁ Πανάγος ὁ Μαραγκοῦδης, πεντηκοντούτης, οἰκονομάρχης, ἀναβὰς διὰ νὰ εἴπῃ μιὰν καλησπέρα καὶ νὰ πῆ μιὰν ρακιὰν, κατὰ τὸ συνήθες εἰς τὸ παπαδόσπιτο*», γίνεται ή ἀφορμὴ νὰ ξεκινήσει ή ὄλη προσπάθεια, ή ὁποία ἔχει διπλὸ σκοπὸ: Νὰ λειτουργηθεῖ ὁ ναὸς τοῦ Χριστοῦ ἀνήμερα τὰ Χριστουγέννα, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ἐγκλωβισμένοι ἀπὸ τὰ χιόνια στὸ Κάστρο συμπολίτες τους. Προσέχοντας, λοιπόν, τὴ ὄλη πλοκὴ τοῦ διηγήματος, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πληροφορία τοῦ παπα-Φραγκούλη γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν δύο Σκιαθιτῶν-μελῶν ἐξάπαντος τῆς μικρῆς κοινότητας, ἴσως καὶ τῆς ἐνορίας-παρατηροῦμε τὰ πάντα νὰ γίνονται με πνεῦμα θυσίας, πίστεως καὶ φιλανθρωπίας. Ἐν καὶ παλιὸς ναυτικὸς ὁ παπα-Φραγκούλης ἐμφανίζεται παράλληλα καὶ ὡς καλὸς ποιμένας, πού νοθετεῖ, διδάσκει ἀλλὰ καὶ ἐμπυκνώνει ὅλο τὸν ὄμιλο τῶν φιλεόρτων καὶ φιλοτίμων πιστῶν, πού τὸν συνοδεοῦν, μέσα σὲ ἀντίξοες καιρικὲς συνθήκες στὸ Κάστρο. Καὶ τὸ κυριώτερο, αὐτὴ ἢ ὄλη προσπάθεια τοῦ σεμνοῦ ἱερέα, γίνεται ή ἀφορμὴ νὰ σωθεῖ καὶ ἕνα πλοῖο, πού ἐκείνη τὴ ζωφερὴ, πλὴν ἀγία νύχτα τῶν Χριστουγέννων, κινδύνευε νὰ καταποντιστεῖ.

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλα παρόμοια παραδείγματα στὸ παπαδιαμαντικὸ ἔργο, με ἀπλοὺς, φιλότιμους καὶ φιλόχριστους παπάδες, πού ὑπηρετοῦν τὸ ποίμνιο, τὸ ὁποῖο τοὺς ἐμπιστεύτηκε ή Ἐκκλησία με φόβο Θεοῦ. Δὲν ἔχουν διδαχτεῖ ποιμαντικὴ σὰν τὸν ήεροσπουδαστὴ τοῦ διηγήματος «*Ἡ κάλτσα τῆς Νάνας*», πού κλευάζει καὶ ἐμπαίζει τὰ ἱερά γράμματα. Ἐκεῖνοι γνωρίζανε νὰ λειτουργοῦν, νὰ ὑπομένουν τοὺς σταυροὺς καὶ νὰ μὴν ὑπεραίρονται (πρβλ. Β' Κορ. 12, 8), γιατί ξέρανε πολὺ καλά ὅτι διάκονοι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων είναι, δηλαδή ὑπηρετές, σύμφωνα με αὐτὰ πού Ἐκεῖνος τοὺς διδάξε (πρβλ. Μαρκ. 10, 44-45). Κι αὐτὸ τοὺς ἔφτανε καὶ τοὺς περισσεύει. ●

Ὁ Παπαδιαμάντης καί ἡ Παναγία

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΔΗ, Δρ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Ο Παπαδιαμάντης εὐρίσκεται ἤδη στὸν κῶρο καί στή χώρα τῆς ἀλήθειας ἐκεῖ ὅπου τὸν προσέλαβε ὁ Κύριος. Συνέδεσε τὴν τέχνην ὀλόκληρη καί τὴ ζωή του μέ τὴ ζωή καί τὴν ἔκφραση τῆς Ἐκκλησίας. Πάλεψε πάντα γιὰ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοση καί γιὰ τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τοῦ γένους τῶν Ῥωμαίων. Γιὰ τὸν ἑλληνικὸ καί ὀρθόδοξο λαὸ ὑπῆρξε ὁ μεγάλος κλασικὸς καί ἔθνικὸς συγγραφέας καί ποιητὴς πού ζωγράφισε μέ τὸν θεῖο κάλαμό του καί τὸν ἱερό του χρωστήρα τὴν Ἑλλάδα καί τὴν ὀρθοδοξία, ὥστε ὅποιος τὸν μελετᾷ, νὰ ἀναρριχθῆ ἀπὸ ἄφαρ καρὰ καί συγκίνηση, διατηρώντας ἀκόμα καί σήμερον τὴν ἐπικαιρότητά του. Ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος πού ὑπῆρξε στή ζωή του τόσο συνειδητὸς χριστιανὸς ἀναθρεμμένος μέσα στή λευτικὴ οἰκογένεια τοῦ παπα-Ἀδαμαντίου, ζώντας στὸ πετσί του τὴν κολλυβαδικὴν παράδοση τῶν ἱεροπρεπῶν κολλυβαδων καί ὄντως γαλουχημένος ὑπὸ τὴν σκιά τοῦ Ἰθω μέ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὴν ἔχει σχέση ἱερή, μέ τὸ ἱερό παλλάδιο τῆς Σκιάθου, τὸ κλέος καί τὴ δόξα τοῦ νησιοῦ του, ὅπως ὁ ἴδιος γράφει τὴν Παναγία τὴν Κουνίστρα ἢ τὴν Κνιστριώτισσα τὴν ἔφορο καί προστάτη. Ὁ ἴδιος αισθανόταν ἕναν πολὺ μεγάλο πνευματικὸ δεσμό μέ τὴν Παναγία τὴν Κουνίστρα. Ἡ σχέση του αὐτὴ ἦταν ἀκόμη πῶς ἰδιαίτερη, μῆς καί ὅπως ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ἀρκετοὶ ἠγούμενοι τῆς Μονῆς ὑπῆρξαν συγγενεῖς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατρὸς τοῦ παπα-Ἀδαμαντίου.

Ἐπομένως ὁ Παπαδιαμάντης τῆς Σκιάθου καί ἡ Παναγία μας συμβιώνουν ἀναμφισβήτητα σέ μιά προοπτικὴ σχέσης ἀλληλοπερικύρυνσης: γιὰ τὴν Παναγία κατοικεῖ καί σκέπει τὸν νησιωτικὸ τοῦτο τόπο, ἀλλὰ καί ὁ τόπος ἔχει τὴν ἀνάγκη τῆς Παναγίας. Κι αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς πολὺ ἐμφατικὰ νὰ τὸ διαπιστώσει, ὄχι μόνον στὰ θαύματα τῆς πολιούχου Παναγίας τῆς Εἰκονιστρίας, ἀλλὰ καί στὰ ὅσα διασώζει ἢ γραφίδα τοῦ Παπαδιαμάντη, γιὰ τὴ λαϊκὴ θρησκευτικὴ συμπεριφορὰ τῶν παλιῶν Σκιαθιτῶν στὸ Πρόσωπο τῆς Θεοτόκου. Τὰ παραθέματα εἶναι ἐνδεικτικὰ αὐτῆς τῆς ἀταλάντευτης πίστεως. *“Τὸ πάλαι ἐδῶ, στὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Πρέκλας δηλ. σημειώνει ὁ Παπαδιαμάντης στὸ διήγημα Ρεμβασμὸς τοῦ Δεκαπενταυγούστου, οἱ χριστιανοί, ἤρχοντο τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ εὐρωσι, διὰ τῆς ἐγκρατείας καί τῆς προσευκῆς καί τοῦ ἱεροῦ ἄσματος ἀναψυχὴν καί παραμυθίαν...”* Τὸ ἴδιο θάλλος, τὴν παραμυθία, ἀλλὰ καί τὸν *“φόρον εὐλαβείας”* ἐπιζητοῦν οἱ προσκυνητὲς στὸ πανηγύρι τῆς Παναγίας τῆς Κεχριᾶς, καθὼς προσεγγίζουν *“τὴν σεβασμίαν καί παλαιάν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως...”*, ὅπως ἐπίσης κι οἱ ἀθεράπευτα νοσταλγοὶ τοῦ Κάστρου καί διακομητὲς τῆς Παναγίας τῆς Μεγαλομάτας, τῆς Βροντιώτισσας, ὅπως τὴν ἀναφέρει ὁ Μωραϊτίδης, ἀπὸ τὸν στίχο τῶν Χαιρετισμῶν *“Χαῖρε ὡς βροντὴ τούς ἐχθρούς καταλήπτουσα”*. Ἀλλὰ τὰ παραθέματα δὲν τελειώνουν.

Ἡ θεομητορικὴ εὐλάβειά του εἶναι μὲν ἐμφανὴς στὰ διηγήματά του, ὡστόσο γιὰ νὰ αἰτιολογηθεῖ πρέπει νὰ προ-

σέξουμε μέ λεπτομερειακὸ τρόπο τὴ διήγηση τῆς εὐρέσεως τῆς Παναγίας τῆς Κουνίστρας, ἀλλὰ καί τὴς σημειώσεις τοῦ ἴδιου τοῦ Παπαδιαμάντη.

Στὰ μέσα περὶ τοῦ 17ου αἰ. ἡ θαυματουργὸς ἐμφάνιση τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας γίνεται γιὰ τὴ Σκιάθου πιά *“θεόπεμπον κειμήλιον”*, ἀλλὰ καί πολιούχος. Αὐτὸ σήμαινε, πὼς μέσα σέ χρόνια δύσκολα, τὰ ὅποια διήλθε τὸ νησί-πειρατικὴς καταδρομὲς, λεηλασίες, κι ἄλλα παρόμοια, πού δέχτηκε τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας- Ἐκεῖνη στάθηκε καί στέκεται ἀρωγὸς ἐν παντί πράγματι, φρουρὸς καί προστάτης. *“Πολλοὺς δὲ ἁγιασμοὺς καί ἰάσεις γράφει εἰς τοὺς μετὰ πίστειως ἐπικαλουμένους ἐνεργεῖ, δι’ αὐτῆς τῆς πανσέπου εἰκόνας τῆς θεομήτορος”* ἐπισημαίνει στὴν ἱστορία τῆς εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας. Γιὰ νὰ συνεχίσει στὸ ποίημά του, τὸ ὅποιο ἔγραψε σέ στιγμὲς κατανύξεως καί μέ δομικὸ στοιχεῖο τὴν προσευχή,

κι χάρη σου ξαπλώθηκε ὡς τὰ πέρατα
τοῦ εἰρηνικοῦ νησιοῦ τῆς Σκιάθου,
ὦ Παναγία μου, κόρη πάναγνη καλή.
Κι ἴσως νὰ φτάσει κι ὡς ἐμένα καί ν’ ἀπλώσει
γαλήνη στὴν ψυχὴ μου τὴν ἁμαρτωλή.

Τὰ παραπάνω δίδουν τὴν ἐντύπωση πὼς δὲν εἶναι μόνον μιά προσωπικὴ κατάθεση πίστεως καί ὁμολογίας στὸ πρόσωπο τῆς Θεομήτορος, ἀλλὰ παράλληλα ἐκφράζουν μιά βαθειὰ πνευματικὴ σχέση μέ τὸ μοναστήρι τῆς Κουνίστρας, μέ τὸ ὅποιο ἡ οἰκογένεια του διατηροῦσε ἀπὸ παλαιὰ πνευματικὸν δεσμόν. *“Εἰς τὸ μονύδριον τῆς Παναγίας τῆς Κουνίστρας, κατὰ τὸ μεσημβρινοδυτικὸν παράλιον τῆς νήσου Σκιάθου, εὐρίσκεται ἡ παλαιὰ καί πάνσεπτος θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Κουνίστρας, ζωγραφισμένη ὡς κόρη ἀνήλικος ἀκόμη πρὸ τοῦ θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Εἰς τὸ μονύδριον τοῦτο ἔζησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ’ καί κατ’ ἀρχὰς τοῦ ΙΘ’ αἰ. ἑξ. πλάγιοι ἀνιόντες συγγενεῖς μου ὄλοι ἱερομόναχοι.”* Θεωροῦμε πὼς δὲν εἶναι διόλου ξένο μέ τὸν ψυχισμό τοῦ Παπαδιαμάντη αὐτὸ πού ἀναφέρει στὸ διήγημά του *“Ὁ νεκρὸς ταξιδιώτης”*, ὅτι δηλ. ὁ ναυαγὸς *“ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ἔπλευσε εἰς τὸ κύμα καί ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν του πελαγωμένους εἰς τὴν ἀλήν μέ τὸν χάρον τὸν θαλάσσιον, δὲν ἔπαυσε ν’ ἀντικρύζει τὸν ἔρημον ναῖσκον τῆς Παναγίας τῆς Κνιστριώτισσας πέραν, εἰς τὸ δυτικὸν πλάγι τοῦ χαριτωμένου νησιοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀγνάντευε κ’ ἐκεῖ ἦτον προσκολλημένος ὁ πόθος του, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς του”*.

Καί φυσικὰ γιὰ τὸν πόθο, τὸ νοῦ καί τὴν καρδιά τοῦ Παπαδιαμάντη, δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ πού ἦταν προσκολλημένα.

Ὁ σεβασμὸς του στὴν περίπυστο εἰκόνα τῆς Θεοτόκου θὰ τὸν κάνει τὸ 1908 νὰ ὑψώσει τὴ φωνὴν του καί νὰ μιλήσει στοὺς Σκιαθίτες ὥστε νὰ μὴ δεχθοῦν τὴ μεταφορὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας ἀπὸ τὸν τότε ἐπίσκοπο Δημητριάδος Γερμανό. Ἡ ἀγωνία του περιγράφεται στὸ ἄρθρο πού θὰ δημοσιεύσει στὴ Θεσσαλία τοῦ Βόλου τὸν ἴδιο χρόνον γιὰ τὸ λόγο αὐτό. Ἡ θεομητορικὴ του ἀγάπη σημειώνεται στὸ ἔργο του μέχρι καί τὴ δύση τῆς ζωῆς του ὅταν τὸ 1909-10 μόλις ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησίν του. Τότε θὰ γράψει τὰ ἐμπνευσμένα θεομητορικὰ ποιήματά του στὴν Παναγίαν τὴν Κουνίστραν, Στὴν Παναγία τὴν Κεχριά, Στὴν Παναγία τοῦ Ντομᾶν, Στὴν Παναγίτσα στὸ Πυργί, γιὰ νὰ ἐξυμνήσει τ’ ἀγαπημένα του προσκυνητὰ πού ἡ παρουσία καί ἡ χάρη τους τόσο τὸν ἀνέπαυαν ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια ἀκόμη, ὅταν παιχνίδι τοῦ ἦταν τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας τῶν ξοκκλησιῶν καί τραγούδι του τὰ τροπάρια τῶν ἁγίων καί τὰ συναξάρια.

Ἰκνογραφώντας τὸν Παπαδιαμάντη σέ σχέση μέ τὴν Παναγία, ὀδηγοῦμαστε στὸ συμπέρασμα πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ διανοηθοῦμε τὴν Σκιάθου χωρὶς τὴ χάρη καί τὴ σκέψη τῆς Παναγίας καί τὸν Παπαδιαμάντη, χωρὶς αὐτῆς ταῖς πρεσβείαις καί τὴν εὐλογία, νὰ συνθέτει ὅ,τι ἐκεῖνος πρόσφερε.

ΦΩΤ.: Νικ. Δεσούλλα, Λεύκωμα “Σποράδες”, ἐκδ. ΣΥΝΟΛΟ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης καί

Εἶναι γνωστή ἡ στενή σχέση τοῦ κορυφαίου τῶν λογοτεχνῶν μᾶς Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη μέ τήν Ἐκκλησιαστική Ψαλτική Τέχνη. Κατά καιροῦς, πολλά ἀπό πολλούς καί σημαντικούς ἔχουν γραφεῖ ἐπ’ αὐτοῦ καί εἶναι ἤδη γνωστά. Ἡ ἀναμάσπισή τους εἶναι σίγουρα περιττή, ἄν ὄχι ἀσέβεια. Προτιμήθηκε ἡ παράθεση μερικῶν χαρακτηριστικῶν ἀποσπασμάτων, τά ὁποῖα σκιαγραφοῦν μέ ἀνεπανάληπτο τρόπο τήν ψαλτική φυσιογνωμία τοῦ Παπαδιαμάντη:

Ὁ Σκιαθίτης λογιώτατος καί μουσικώτατος ἱερεὺς καί λαογράφος Γεώργιος Α. Ρήγας ἐκδίδει στά 1958 ἕνα μουσικό βιβλίο ψαλτικῆς, τό ὁποῖο ἐπιγράφει “Μελωδήματα Σκιάθου, τονισθέντα μετά πάσης δυνατῆς ἀκριβείας, ὑπό Οἰκονόμου Γ. Α. Ρήγα, ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Σκιάθου”¹. Στά Προλεγόμενα τοῦ ἔργου ὁ φιλόμουσος λευίτης παρέχει πλούσιες πληροφορίες γιά τήν Ἐκκλησιαστική Μουσική στή Σκιάθου καί γιά τούς πρωτεργάτες καί φορεῖς αὐτῆς τῆς παραδόσεως:

“... Οἱ ἐν Σκιάθῳ τῇ μικρᾷ καί καταπρασίνῳ πατρίδι μου δυνάμεθα νά καυχώμεθα ὅτι κρατῶμεν τι ἀφθαρτον καί ἀκέραιον ἐκ τῶν τῆς ἀρχαιότητος καί εἰς τά ζητήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυπικῆς διατάξεως καί εἰς τά ἐκκλησιαστικά μελωδήματα καί προπάντων τά εἰρμολογικά. Ὁ δέ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης... ἐξηγῶν καί τόν λόγον, δι’ ὃν διετηρήθησαν ἐν Σκιάθῳ τά ἀρχαιοπρεπῆ ταῦτα μελωδήματα, γράφει ὅτι ἡ διάσωσης τούτων ὀφείλεται εἰς τό γεγονός ὅτι ἐν Σκιάθῳ ἤκμαζε καί ἔθαλλεν εὐαγέστατον Κοινόβιον, ἡ Εὐαγγελίστρια, ὅπου ἡ ἀκολουθία ἐψάλλετο κατά τήν ἱεράν παράδοσιν, ἦν ἐξ Ἁγίου Ὁρους, ὁπόθεν ὄρμηντο οἱ σεπτοί αὐτοῦ κτίτορες, εἶχον φέρει μεθ’ ἑαυτῶν καί μεταδώσει εἰς τήν νῆσον τήν εὐλαβητικὴν καί φιλακόλουθον.

Πρέπει δέ ἤδη συμπληρωματικῶς νά προσθέσω ὅτι, κατά τά τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ καί τās ἀρχάς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἔζησαν καί ἤκμασαν οἱ λεγόμενοι κολουβάδες, οἱ ἐπιφανέστεροι καί εὐλαβέστεροι καί ἐκλεκτότεροι τῶν τότε κληρικῶν, ἐν οἷς συγκαταριθμοῦνται Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, Νικηφόρος ὁ Χίος, Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Κορίνθου καί πλεῖστοι ἄλλοι, γνωστοί διά τήν συντηρητικότητα αὐτῶν εἰς πάντα τά παραδεδομένα ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἐκκλησιαστικά ἔθιμα. Ἀρκετοί δέ ἐξ αὐτῶν πατέρες, ὅταν οἱ κολουβάδες ἐξεδιώχθησαν ἐξ Ἁγίου Ὁρους, κατέφυγον καί ἐγκατεστάθησαν εἰς τήν ἀκμάζουσαν τότε ἐν Σκιάθῳ ἱεράν τῆς Εὐαγγελιστρίας μονήν συναποκομίσαντες μεθ’ ἑαυτῶν καί τά πολλά αὐτῶν βιβλία καί τά ἀγιορείτικα ἔθιμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ἀλλά καί τά ἀγιορείτικα μελωδήματα. Διά τόν λόγον αὐτόν μελωδήματά τινα διασωζόμενα ἐν Σκιάθῳ ἀποκαλοῦνται εἰσέτι κολουβάδικα... Τοιοῦτοτρόπως ἀφ’ ἐνός μὲν ἡ σεμνή δαδουχία, τήν ὁποίαν τό ἱερόν τῆς Σκιάθου Κοινόβιον τῆς Εὐαγγελιστρίας μεταλαμπάδευσεν εἰς ὀλόκληρον τήν Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς νήσου, ἀλλά καί ἀφ’ ἑτέρου τό συντηρητικόν πνεῦμα, ὅπερ διακρίνει τούς κατοίκους τῆς νήσου, ὑπῆρξαν οἱ κύριοι συντελεσταί ὥστε νά διατηρηθῶσι μέχρι σήμερον (γράφει τό 1958) ἐν Σκιάθῳ καί ἀρχαῖαι τυπικά διατάξεις εἰς τās ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας καί τελετάς (...), ἀλλά καί νά διασωθῶσι κατά προφορικὴν παράδοσιν καί πολλά μελωδήματα ἀρχαῖα, ἅτινα ἢ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα εἰς τās ἄλλας ἐκκλησίας, ἢ διαφέρουσι κατά πολύ ἀπό τά ἐν τῷ εἰρμολογίῳ καί τοῖς λοιποῖς βιβλίοις περιεχόμενα. Τά ἀρχαῖα ταῦτα μελωδήματα παρέλαβον καί ἐγὼ ἐκ τοῦ στόματος τῶν παλαιότερων καί πρό πάντων τῶν ἀειμνηστῶν, Ἀρχιμανδρίτου Ἀνδρέου Μπούρα καί τῶν δύο Ἀλεξάνδρων, Παπαδια-

μάντη καί Μωραϊτίδου.”

Διά τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές, ὅτι ὁ ἀείμνηστος κύρ - Ἀλέξανδρος εἶναι, δίχως ἄλλο, ἕνας γνήσιος φορέας τῆς «κολουβαδικῆς» ψαλτικῆς παράδοσης, τήν ὁποία μετέφερε μαζί του σπὴν Ἀθήνα, ἐμβολιάζοντας τήν πρωτεύουσα μέ τό ὕφος καί τό ρεπερτόριο τῆς μοναστικῆς λατρευτικῆς τάξης καί μουσικῆς. Ἔγινε, ἔτσι, πόλος ἔλξεως φιλακόλουθου καί φιλόμουσου ἐκκλησιασματος. Ὁ μουσικολόγος Κων/νος Ψάχος σέ χρονογράφημά του σπὴν μουσικὴ ἐφημερίδα “Φόρμιγγα” μαρτυρεῖ ἔγκυρα:

“Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης δέν εἶναι μόνον ἀριστοτέχνης ἐν τῷ γράφειν, ἀλλ’ εἶναι καί ἀφελῆς καί ἀνεπίδεικτος σοφός, εἶναι καί στωικώτατος φιλόσοφος, ἐπὶ πᾶσιν ὅμως εἶναι τέλειος χριστιανός, ἀκόμη δέ καί καλὸς ἱεροψάλτης. Εἶναι πολλά ἔτη τώρα, ἀφ’ ὅτου ὁ θαυμάσιος αὐτός ἄνθρωπος ψάλλει τακτικά ἐν ταπεινῷ ἰδιωτικῷ ναΐδριῳ, τιμωμένῳ ἐπ’ ὄνοματι τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τόν περίβολον οἰκίας τινός παρά τόν Παλαιόν στρατώνα. Τό ναΐδριον αὐτό, δέν ἀφήνει μεγάλην ἐορτήν, χωρίς νά τελέσει ἀγρυπνίαν μέχρι πρωῖας κατά τās διατάξεις τās τυπικὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Εἰς τās ἀγρυπνίας αὐτάς συρρέουσιν ὄρισμένα σχεδόν πρόσωπα, διανυκτερεύοντα καί προσευχόμενα ἐν ἀνυποκρίτῳ κατανύξει καί ὑπὸ τούς ἦχους τῆς καλλιτέρας ἴσως μουσικῆς, ἧς ἀπαιτεῖται εἰς τοιαύτας πανυχίδας πρὸς δοξολογίαν τοῦ Ὑψίστου. Ὁ Παπαδιαμάντης εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τήν θέσιν του. Ἀπέναντί του εἰς τὰ ἀριστερά ψάλλει, τακτικώτατα ἐπίσης ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης, ὁ διάσημος ὡσαύτως διηγηματογράφος, Ἀλέξανδρος καί αὐτός, εὐσεβῆς καί ὡς τόν Παπαδιαμάντην ἐκ Σκιάθου. Εἶναι οἱ δύο Διόσκουροι τῆς νεωτέρας λογοτεχνίας, ἀλλά πιστοί ἐξ ἴσου εἰς τās ἀγρυπνίας τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου.”²

Καί πάλι στή “Φόρμιγγα” ὁ Ἰωάννης Θ. Τσώκλης ἀφιερώνει στόν Παπαδιαμάντη τό ἄρθρο του “Ὁ Πρακτικὸς Ψάλτης Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης”, γραμμένο μετὰ τό θάνατο τοῦ Παπα-

ἡ συμβολή του στην Ψαλτική Τέχνη

ΤΟΥ Κ.Χ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ

διαμάντι στις 3 Ἰανουαρίου τοῦ 1911:

“Πάντα τά πρὸς διεξαγωγὴν μιᾶς τοιαύτης ὀλονυκτίου ἀκολουθίας, τυπικὰ δηλονότι διατάξεις καὶ ἐκκλησιαστικά μέλη, ἦσαν γνωστότατα εἰς τὸν Παπαδιαμάντην. Τὸ τυπικὸν λεγόμενον τοῦ Ἁγίου Σάββα, τὸ διαλαμβάνον σὺν τοῖς ἄλλοις λεπτομερῶς καὶ τὰς τυπικὰς διατάξεις τῶν ὀλονυκτίων τούτων ἀκολουθιῶν, ἐγνώριζεν ἐκ μνήμης ὁ Παπαδιαμάντης ἐν ὅλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις. Τὰ ἰδιόρρυθμα καὶ ποικίλα τῶν Πολυελαίων, τῶν ἐπιλεγόμενων Ἐκλογῶν, μέλη, ὡς καὶ τὰ ἐξ ἴσου ἰδιόρρυθμα καὶ ὅλως ἄγνωστα τῷ μουσικῷ κόσμῳ τῶν πόλεων Προσόμοια τοῦ Ἁγιορειτικοῦ τρόπου, ταῦτα πάντα ἦσαν τόσο θαυμασιῶς πιστῶς ἀποτυπωμένα εἰς τὸ οὖς τοῦ Παπαδιαμάντη...”

Δέν θά καθοῦμε περισσότερο σπὴν ἀναζήτησι ἀνάλογων μαρτυριῶν ἀπὸ πλῆθος ἄλλων συγγραφέων καὶ ἱστορικῶν. Θά κλείσουμε τὸ παρὸν μνημόσυνο παραθέτοντας τὸν γλυκύτατο λόγο τοῦ Ὁσίου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβά-

κου, ὁ ὁποῖος εἶναι μοναδικὸς καί, μάλιστα, μὲ ἰδιαίτερο τοπικὸ ἐνδιαφέρον:

“Τοὺς ἐγνώρισα καὶ τοὺς δύο καλῶς καὶ συνεδέθην μετ’ αὐτῶν διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης. Τοὺς ἐγνώρισα κατὰ τὰ ἔτη 1905 - 1907, ὑπηρετῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Ἐγνώρισα πρῶτον τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντην, τὸν ὁποῖον παρκολοῦθον τακτικῶς ψάλλοντα εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν κατὰ τὰς ὀλονυκτίας, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο εἰς τὸ ἐκκλησιάκι τοῦ προφήτου Ἐλισαίῃ πλησίον τοῦ Παλαιοῦ Στρατωνῶς... Κατόπιν ἐκεῖ ἐγνώρισα καὶ τὸν Ἀλέξανδρον Μωραϊτίδην, ὅστις ἔψαλλε ἀριστερά. Ἐψαλλον δέ καὶ οἱ δύο μετὰ πολλῆς συνέσεως, προσοχῆς, φόβου καὶ κατανύξεως, ἀποφεύγοντες τὰς ἀτάκτους, τὰς θεατρικὰς καὶ θυμηλικὰς φωνάς. Ἐψαλλον καθὼς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Προφητάνακτος Δαυῖδ ἐν ψαλμοῖς διδάσκει λέγον «Ψάλλετε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλ-

λατε... καλῶς ψάλλατε... ψάλλατε συνετῶς (Ψαλμ. 32, 36) καὶ καθὼς ὀρίζουν οἱ θεοσέσιοι τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἅγιοι Πατέρες. «Τοὺς ἐπὶ τὸ ψάλλειν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις παραγενομένους βουλόμεθα, μίτε βοαῖς ἀτάκτοις κεκρῆσθαι καὶ τὴν φύσιν πρὸς κραυγὴν ἐκβιάζεσθαι, μίτε τι ἐπιλέγειν τῶν μὴ Ἐκκλησία ἀρμοδίων τε καὶ οἰκείων, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ κατανύξεως τὰς τοιαύτας ψαλμωδίας προσάγειν τῷ τῶν κρυπτῶν ἐφόρῳ Θεῷ...» (Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

...Δέ θά λησμονήσω τὴν εὐλάβειαν καὶ προσοχὴν μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔψαλλον οἱ ἀείμνηστοι διδάσκαλοι Μωραϊτίδης καὶ Παπαδιαμάντης, μετὰ τὴν σιγανὴν καὶ ταπεινὴν φωνὴν τῶν. Ἐφαίνοντο ὄχι ὅτι ἔψαλλον ἀλλ’ ὅτι προσψύχοντο καὶ συνωμίλουν μετὰ τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Παπαδιαμάντης ὅταν ἔψαλλε τὰ τροπάρια τῆς Δευτέρας Παρουσίας: «Ὅταν μέλλεις ἔρχεσθαι κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιοτάτε...», «Ὅταν τίθενται θρόνοι καὶ ἀνοίγονται βίβλοι καὶ Θεὸς εἰς κρίσιν καθέζεται...», «Ἐννοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλομεν πάντες γυμνοὶ καὶ ὡς κατάκριτοι τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι...» τὰ ἔψαλλε μετὰ τοιαύτην συναίσθησιν καὶ φόβον, ὥστε ἐφαίετο ὡς νὰ ἴστατο ἔμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου. Ὅταν δὲ ἔψαλλε τὰ τοῦ Παραδείσου τροπάρια, ἐφαίετο ὡς νὰ ἐξίστατο καὶ ἠρπάζετο ὡς εἰς Παράδεισον. Ὡσαύτως ὅταν ἔψαλλε τὰ Ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ κανόνες, ἐφαίετο ὡς χαίρων καὶ ἀλλόμενος, καθὼς «Ὁ Θεοπάτωρ Δαυῖδ πρὸ τῆς σκιάδος Κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν». Ἐπειδὴ δὲ ἔψαλλον μετὰ συνέσεως καὶ εὐλαβείας, δέν ἐπέτρεπον εἰς ψάλτας πού ἤρχοντο διὰ νὰ ψάλωσι εἰς τὰς ἀγρυπνίας, ἐάν καὶ ἐκεῖνοι δέν ἔψαλλον συνετῶς καὶ μεταχειρίζοντο ὄχι τὰς φυσικὰς τῶν φωνάς, ἀλλὰ θυμηλικὰς, προσποιτὰς καὶ ἀτάκτους φωνάς. Ὁ δὲ Παπαδιαμάντης ὅστις ἦτο καὶ εὐέξαπτος τοὺς ἐδίδωκε. -Φύγετε, τοὺς ἔλεγε, ἐδῶ εἶναι τόπος προσευχῆς. Πηγαίνετε νὰ τραγουδήσετε εἰς τὰ θέατρα.

...Ὁμολογῶ, ὅτι ἀπὸ τὴν τάξιν ἐκείνην ἢ ὁποῖα παρεπρεῖτο εἰς τὸ ἐκκλησιάκι ἐκεῖνο τοῦ προφήτου Ἐλισαίῃ ἔλαβον μεγάλην ὠφέλειαν... Οὐ μόνον δὲ ἐγὼ ὠφελήθην, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ φοιτῶντες εἰς τὰς ἀγρυπνίας ἐκεῖνας, ἀκούοντες μετὰ κατανύξεως τὰς ἀναγνώσεις εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, εἰς τοὺς λόγους περὶ ψυχῆς, περὶ μελλούσης κρίσεως, περὶ Παραδείσου, περὶ κολάσεως... Τινὲς ἐξ αὐτῶν μισήσαντες τὸν μάταιον κόσμον καὶ καταφρονήσαντες πάντα τὰ ἐπίγεια ὡς φθαρτὰ καὶ ρέοντα, ἀγαπήσαντες δὲ τὸν Θεόν καὶ τὰ οὐράνια καὶ αἰεὶ διαμένοντα, ἐγκατέλειπον τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ καὶ ἠκολούθησαν διὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας τὸν Χριστόν, ἐξ ὧν τινὲς διέπρεψαν ἐπ’ ἀρετῇ, φιλομαθείᾳ καὶ ὁσιότητι βίου, πολλοὶ δὲ ἐγίναν ἠγούμενοι μονῶν...

Εἰς τὰς ἀγρυπνίας τοῦ Προφήτου Ἐλισαίῃ ἔψαλλεν ἐνίοτε καὶ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μουσικοδιδάσκαλος Τσώκλης, βραδύτερον δὲ οἱ ἐκ Βόλου Στέφανος Ζήτης, ὁ κατόπιν πρεσβύτερος χειροτονηθεὶς, ὁ Ἡλίας Μάρκος καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» Σωτήριος Σχοινᾶς, ὁ Γεωργ. Τσαντίλης, ὁ Παναγιώτης Τομῆς, ὁ ἐκ Πάρου Γεώργιος Στέλλας, ὅστις καὶ ἐπίτροπος ἐχρημάτισε καὶ δι’ ἐνεργειῶν του ἐκοσμήθη τὸ ἐκκλησιάκιον διὰ τοιοκογραφίων...»

1. Ἐν Ἀθήναις 1958.

2. Βλ. «Φόρμιγς», περίοδος Β΄, ἔτος Γ΄, φύλ. 23-24, Ἀθῆναι 15-31/3/1908, σελ. 1.

3. Βλ. «Φόρμιγς», περίοδος Β΄, ἔτος ΣΤ΄ (Η΄), φύλ. 11-12, Ἀθῆναι 15-31/12/1910, σελ. 1-2.

ΦΩΤ.: Ἱ.Μ. Ταξιαρχῶν (Πηθαρίου) Λέσβου. Εκδόσεις «ΕΦΕΣΣΟΣ».

«Ἡ παρουσία τῶν Χριστιανῶν στή Μέση Ἀνατολή»

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΟ ΒΟΛΟ 19-23 ΙΟΥΝΙΟΥ 2011

Μετά από πρόσκληση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καί τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ, 30 Θεολόγοι, κοινωνικοί ἐπιστήμονες, πολιτικοί καί ἐκπρόσωποι ἐκκλησιῶν συγκεντρώθηκαν στό Βόλο ἀπό τίς 19-23 Ἰουνίου 2011 μέ σκοπό νά συζητήσουν τίς θεολογικές καί πολιτικές προκλήσεις μέ τίς ὁποῖες ἔρχονται σήμερα ἀντιμέτωποι οἱ χριστιανοί στήν Παλαιστίνη καί τή Μέση Ἀνατολή. Αὐτή ἡ πρόσκληση ἦρθε ὡς φυσική συνέχεια τῆς Δήλωσης «Ἡ παρουσία καί ἡ μαρτυρία τῶν Χριστιανῶν στή Μέση Ἀνατολή» πού ἐξέδωσε ἡ Κεντρική Ἐπιτροπή τοῦ ΠΣΕ τόν Φεβρουάριο τοῦ 2011. Τό συνέδριο φιλοξενήθηκε ἀπό τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἱγνάτιο καί εὐλογήθηκε ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Σινώπης κ. Ἀθναγόρα, ὁ ὁποῖος ἐκπροσώπησε τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, καθώς καί ἀπό τό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου II.

Τό συνέδριο μεταδόθηκε παγκοσμίως διαδίκτυακᾶ ἀπό τό κανάλι intv.gr μέ ταυτόχρονη μετάφραση ἑλληνικά-ἀγγλικά.

Οἱ σύεδροι, ἀρχικά, ἐξέτασαν τί σημασία καί τίς διαφορετικές δια-

τες, μαζί μέ τούς ἐκκλησιαστικούς τούς ἡγέτες, μποροῦν νά συμβάλουν στή διαμόρφωση τοῦ πολιτικοῦ μέλλοντος μέσα ἀπό τά διαφορετικά τους πλαίσια.

- Τό πλάτος καί ἡ ποικιλία τῆς χριστιανικῆς ἐμπειρίας στή Μεσόγειο, μέ ἰδιαίτερη προσοχή καί ἔμφαση στήν ἑλληνορθόδοξη ἐμπειρία στήν Τουρκία καί τήν κατάσταση τῶν χριστιανῶν στήν κατεχόμενη Κύπρο, ὅπως ἐπίσης καί τῶν χριστιανῶν πού ζοῦν σέ ἀραβόφωνες περιοχές.

Στό συνέδριο ἔλαβαν μέρος μέ εἰσηγήσεις οἱ:

π. Jamal Khader, Κοσμήτωρ στή Σχολή Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βηθλεέμ καί μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Διακήρυξης *Kairós*,

π. Robert Smith ἀπό τήν Εὐαγγελική-Λουθηρανική Ἐκκλησία τῶν Η.Π.Α.

Δρ. Αἰκατερίνη Τσαλαμπούνη, Λέκτωρ τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ.

Δρ. Radu Preda, Ἀναπληρωτής Καθηγητής στήν Ὁρθόδοξη Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Babes-Bolyai (Ρουμανία) καί Διευθυντής τοῦ Ἰνστιτούτου INTER.

Nicolas Abu-Mrad, Ἐπίκουρος Καθηγητής Π.Δ. τοῦ Ἰνστιτούτου Ὁρθόδοξης Θεολογίας «Ἁγιος Ἰωάννης Δαμασκνός» τοῦ Πανεπιστημίου Balamand (Λίβανος)

N. Philip Le Maters, ἱερέας τῆς Ὁρθόδοξης Ἀντιοχειανῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς καί Κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ McMurry University στίς Η.Π.Α.

Mitri Raheb, Διευθυντής τοῦ Dijar Consortium (Βηθλεέμ)

Δρ. Ἐλένη Κασσελούρη-Χατζηβασιλείαδου, Διδάσκουσα στό Ἑλληνικό Ἀνοικτό Πανεπιστήμιο καί Ἐπιστημονική συνεργάτις τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν.

Δρ. Tarek Mitri, πρ. Ὑπουργός Τύπου τῆς Κυβέρνησης τοῦ Λιβάνου

Δρ. Assad Elias Kattan, Καθηγητής στήν Ἐδρα Ὁρθόδοξης Θεολογίας στό Πανεπιστήμιο τοῦ Munster (Γερμανία) καί Διευθυντής τοῦ Κέντρου Ἐθνοσκευτικῶν Σπουδῶν στό ἴδιο Πανεπιστήμιο.

Afif Safieh, πρ. Πρέσβης τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς στήν Οὐάσιγκτον, Μόσχα καί Βατικανό.

Δρ. Mary Mikhael, Πρόεδρος τοῦ Near East School of Theology (Βρυξέλες)

Δρ. Elizabeth Prodromou, Ἐπ. Καθηγήτρια στό Πανεπιστήμιο τῆς Βοστώνης καί μέλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς γιά τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες στήν ὑφήλιο.

Μητροπολίτης τῆς Συρορθόδοξης Ἐκκλησίας στό Χαλέπι **Mar Youhanna Ibrahim**.

Δρ. Σωτήριος Βαρναλίδης, Ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Διάκ. Sevan Nazareat Sankrim ἐκπρόσωπος τῆς Ἀρμενικῆς Ὁρθόδοξης Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Βαγδάτης.

Αἰδ. Mohsen Muneer Rizkalla ἀπό τόν Κοπτικό Εὐαγγελικό Ὁργανισμό Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν στό Κάιρο

Nano Berberian, Δημοσιογράφος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἀρμενικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας-Holy See of Cilicia.

Δρ. Audeh Quawwas MD πρῶν βουλευτής τοῦ κοινοβουλίου τῆς Ἰορδανίας, Nora Kort πρόεδρος τῆς Ἀραβικῆς Ὁρθόδοξης Ἐνώσεως στό Ἱεροσόλυμα

Bishara Obeid Ὑπ. Δρ. Θεολογίας στή Ναζαρέτ.

Σταῦρος Ζουμπούλακης, Διευθυντής τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ἐστία» καί πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος «Ἄρτος Ζωῆς»

Δρ. Παντελής Καλαϊτζίδης, Συντονιστής τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν καί διδάσκων στό Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας καί στό Ἰνστιτούτο Ὁρθόδοξης Θεολογίας τοῦ «Ἁγίου Σεργίου» στό Παρίσι. ●

στάσεις τῆς Διακήρυξης «Καίρος» πού γράφτηκε τό Δεκέμβριο 2009 ἀπό τούς Χριστιανούς ὄλων τῶν χριστιανικῶν παραδόσεων τῆς Παλαιστίνης. Στή συνέχεια οἱ σύεδροι ἀνέλυσαν τίς κοινωνικό-πολιτικές προκλήσεις μέ τίς ὁποῖες ἔρχονται ἀντιμέτωποι οἱ χριστιανοί στή Μέση Ἀνατολή, ἰδιαίτερα μετά τίς πρόσφατες ἐξεγέρσεις στόν Ἀραβικό Κόσμο.

Τέλος, οἱ σύεδροι ἄκουσαν ζωντανές μαρτυρίες ἀπό διαφορετικές χῶρες τῆς περιοχῆς.

Στίς συζητήσεις τούς οἱ σύεδροι ἀνέλυσαν πολλά θέματα. Μεταξύ αὐτῶν:

- Οἱ ρίζες τῆς Βίβλου στή Μέση Ἀνατολή.
- Κατοχή καί Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.
- Οἱ ἀρνητικές συνέπειες τῆς υἰοθέτησης τῆς νοοτροπίας τῆς μειονότητας.
- Οἱ συνέπειες τῶν διαφόρων δυτικῶν ἱστορικῶν θεολογικῶν ἀναγνώσεων, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Χριστιανικοῦ Σιωνισμοῦ, γιά τούς χριστιανούς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.
- Οἱ προσδοκίες τῆς ἀραβικῆς ἀνοιχῆς γιά τούς χριστιανούς πού ζοῦν στή Μέση Ἀνατολή.
- Οἱ καλύτεροι τρόποι μέσω τῶν ὁποίων οἱ χριστιανικές κοινότητες

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΝΕΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΜΙΔΙ

Μοναδικό γεγονός στή ζωή μιᾶς Ἐνορίας ἀποτελεῖ ἡ ἔλευση καί ἡ ἐγκατάσταση ἑνός νέου Ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει μέ φόβο Θεοῦ τήν εὐθύνη τῆς διαποίμανσης τῶν πιστῶν καί τῆς προαγωγῆς τοῦ πολὺπλευρου πνευματικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Ἐνα τέτοιο χαρμόσυνο γεγονός πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 5 Ἰουνίου, στό γραφικό χωριό τοῦ Κεραμιδίου, ὅπου στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου τελέσθηκε Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Ἱγνατίου, ὁ ὁποῖος στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας παρουσίασε στούς ἐνορίτες τόν νέο Ἐφημεριο, Πρεσβύτερο Δημήτριο Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στήν κατηγορία τῶν ἐθελοντῶν κληρικῶν, εἶναι οἰκογενειάρχης, πατέρας τεσσάρων τέκνων καί ἔλαβε τήν σημαντική ἀπόφαση νά ὑπηρετήσῃ τήν ἀκριτική ἐνορία τοῦ Κεραμιδίου.

«ΚΑΤΑΦΥΓΗ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΣΣΑΒΕΤΕΙΑΣ

Ἡ ἐπίσημη ἔναρξη τοῦ Παραρτήματος τοῦ Συλλόγου συμπαραστάσεως κρατουμένων «ὁ Ἐσταυρωμένος» μέ τήν ὀνομασία «Καταφυγή» πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 5 Ἰουνίου, στόν Ἄλμυρο. Πρόκειται γιά μία προσπάθεια τοῦ Συλλόγου πού θά περιλαμβάνει ἀποκλειστικά τήν συμπάρασταση τῶν κρατουμένων τῶν φυλακῶν Κασσαβετίας καί τῶν κρατητηρίων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἄλμυρο. Ὑπεύθυνος τοῦ παραρτήματος ὀρίστηκε ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἄλμυρο π. Χρῆστος Μπούνης. Ἐκ μέρους τοῦ σωφρονιστικοῦ Καταστήματος Κασσαβετίας μίλησαν ἡ Προϊσταμένη καί ἡ Κοινωνική Λειτουργός, ἐκφράζοντας τίς εὐχαριστίες τους πρός τήν τοπική Ἐκκλησία γιά τήν διακονία τοῦ Συλλόγου ἐπί 16 συναπτά ἔτη. Κατά τήν διάρκεια τῆς Ἐκδήλωσης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἐσταυρωμένος» π. Θεόδωρος Μπατάκας παρουσίασε τήν δραστηριότητα τοῦ Συλλόγου. Στή συνέχεια ἡ μικτή χορωδία τοῦ Δήμου Ἄλμυρο, ὑπό τήν διεύθυνση τῆς κ. Μαρίας Σαμαρτζῆ, παρουσίασε καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβασμιωτάτος κ. Ἱγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τήν χαρά του γιά τήν ἴδρυση τοῦ παραρτήματος «Καταφυγή» καί συνεχάρη τό Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου, παροτρύνοντας τούς κατοίκους νά ἀγκαλιάσουν καί νά στηρίξουν τή νέα διακονία πού ξεκίνησε στήν πόλη τοῦ Ἄλμυρο.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΑΤΩ ΞΕΝΙΑΣ

Τό Σάββατο 2 Ἰουνίου, τελέσθηκαν τά ἐγκαίνια τοῦ νέου Παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Κάτω Ξενίας Ἄλμυρο. Τό Ἱερό Παρεκκλήσιο ἀνηγέρθη στόν προαύλειο κῶρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, μέ σκοπό νά στεγάσει τήν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας Ξενίας καί τό τεμάχιο τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, δύο Θεομητορικῶν Κειμηλίων πού ἀποτελοῦν ἀδαπάνητο θησαυρό τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Τήν Παρασκευή 1 Ἰουνίου τό ἑσπέρας, τελέσθηκε ὁ Ἐσπερινός τῆς καταθέσεως τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, στό Καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τήν ἐπόμενη ἡμέρα ὁ Ὁρθρος, ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐγκαινίων καί ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία ἐπί τῆς ἐγκαίνιασμένης Ἁγίας Τράπεζας, στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Σκέπης. Σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες προεξῆρχε ὁ Σεβασμιωτάτος Ποιμενάρχης μας κ. Ἱγνάτιος, ὁ ὁποῖος κατά τήν διάρκεια τῆς ὁμιλίας του εὐχαρίστησε τήν Ἠγουμένη τῆς Μονῆς Νυμφοδόρα, γιά τήν πρωτοβουλία τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Παρεκκλησίου, πού θά εἶναι «τό σπίτι» τῆς Παναγίας Ξενίας καί στό ὁποῖο θά προστρέχουν οἱ πιστοί γιά νά γευθοῦν τήν μητρική στοργή καί «ἀκαταίτητη προστασία Της».

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ ΒΟΛΟΥ

«Τά παιδιά τραγουδοῦν γιά τά παιδιά». Αυτό ἦταν τό σύνθημα τῆς φετινῆς ἐπίσης πανηγυρικῆς συναυλίᾳ τῆς παιδικῆς καί νεανικῆς χορωδίας τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πού πραγματοποιήθηκε τό Σάββατο 11 Ἰουνίου, στίς αἴθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βόλου. Ἡ ἐκδήλωση εἶχε σκοπό τήν οικονομική ἐνίσχυση τοῦ ἱστορικοῦ ἰδρύματος τῆς πόλης μας, πού δοκιμάζεται ἔντονα λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσης καί πού προσφέρει στέγη καί ἀγάπη σέ δεκάδες ὄρφανά παιδιά τῆς πόλεώς μας. Τά μέλη τῆς Παιδικῆς καί Νεανικῆς Χορωδίας τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, μέ τί συμμετοχή τῆς Νεανικῆς Χορωδίας τοῦ Δήμου Ἀλμυροῦ, παρουσίασαν ἕνα πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα μέ ἔργα Ἑλλήνων καί Ξένων συνθετῶν. Τήν παρθενική τῆς ἐμφάνιση πραγματοποίησε καί τό νεοσύστατο τμήμα τῆς χορωδίας Γονέων τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ξεχωριστή στιγμή τῆς ἐκδήλωσης ὑπῆρξε ἡ ἐμφάνιση τοῦ νεανικοῦ ὀρχηστρικοῦ συνόλου QUASARS ἀπό τήν πόλη τοῦ Ἀλμυροῦ πού συνόδευσε τίς δύο νεανικές χορωδίες σέ ἕνα μοντέρνο καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Ἡ ἐκδήλωση ὁλοκληρώθηκε μέ τήν ἀπονομή τῆς ἀνώτατης τιμητικῆς διακρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στόν κ. Δημήτριο Ἀρβανίτη, Καλλιτεχνικό Διευθυντή τοῦ Πολιτιστικοῦ Ὁργανισμοῦ Δήμου Σκιάθου καί Διευθυντή τῆς Φιλαρμονικῆς καί τῆς Μικτῆς Χορωδίας τοῦ Δήμου Σκιάθου, ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο γιά τήν πολύχρονη καί καρποφόρα μουσική σταδιοδρομία καί προσφορά του στά μουσικά δρώμενα τῆς πατρίδος μας.

ΜΕ ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝ ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ Ι. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓ. ΛΑΥΡΕΝΤΙΟ ΠΗΛΙΟΥ

Μέ ἀπόλυτη ἐπιτυχία καί μέ τί συμμετοχή πεντακοσίων κατασκηνωτῶν, δεκάδων ὁμαδάρχων καί στελεχῶν, λειτούργησαν καί ἐφέτος οἱ κατασκηνώσεις τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, στίς πανέμορφες καί καταπράσινες βουνοπλαγιάς τοῦ Πηλίου Ὄρους, δίπλα ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καί τό ὁμώνυμο χωριό. Ἀγόρια καί Κορίτσια Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καί Λυκείου, γεύθηκαν τήν στοργή καί τήν ἀγάπη τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπό τίς 5 κατασκηνωτικές περιόδους οἱ ὁποῖες λειτούργησαν μέ ἀπόλυτη πληρότητα, χάρη στή μέριμνα καί τόν ζῆλο πολλῶν κληρικῶν πού ἀφιερώνουν τόν πολύτιμο χρόνο τους ἀπό τίς καλοκαιρινές διακοπές, γιά νά διακονήσουν καί αὐτό τόν τόσο σημαντικό τομέα τῆς κατασκηνώσεως ὡς ἐναλλακτικό τρόπο κατήχησης. Οἱ νέοι μας ἀπόλαυσαν τήν λατρευτική ζωή, διδάχθηκαν τόν κοινωνικό καί κοινοτικό τρόπο συνύπαρξης, συμμετείχαν σέ ἀθλητικές καί περιβαλλοντολογικές δραστηριότητες, ἐγκαταλείποντας γιά λίγο τόν πολύβουο καί ἀγχώδη ρυθμό τῆς καθημερινότητάς τους, δραπετεύοντας στό ξέγνοιαστο καί χαρούμενο τρόπο τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς. Ὅλες τίς περιόδους ἐπισκέφθηκε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, ὁ ὁποῖος μίλησε ἐπίκαιρα στούς κατασκηνωτές, εὐχαριστώντας ταυτόχρονα τά κληρικά καί λαϊκά στελέχη τῆς κατασκηνώσεως γιά τήν ἀνιδιοτελεῆ καί ὀλόθυμη διακονία τους.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ ΣΤΟ ΓΕΡΑΚΑΡΙ ΑΓΙΑΣ

Στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Γερακαρίου τῆς ἐπαρχίας Ἁγίας λειτούργησε καί ὁμίλησε τήν Κυριακή 26 Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίος. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἀπένειμε τό ὄφικκιο τοῦ Οἰκονόμου στόν ἐφημέριο τῆς Ἑνορίας π. Ἰωάννη Πρασσά καί στή συνέχεια τέλεσε τήν ἀκολουθία τῶν θυρανοξίων τοῦ νέου Παρεκκλησίου, πού εἶναι ἀφιερωμένο στό πάντιμο πρόσωπο τῆς Παναγίας Μπέρας τοῦ Κυρίου μας, τό ὁποῖο ἀνηγέρθη στή θέση πού εὐρέθη τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1886 ἡ θαυματουργή Εἰκόνα τῆς Παναγίας Εὐαγγελιστρίας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 30ο • Ἀρ. Φύλλου 364 • Αὐγουστος 2011

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνατίος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κιαμέτης
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῆστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη

Εκτύπωση & Βιβλιοδεσία: 3Ε ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ Α.Ε.

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: info@imd.gr

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Πλούσιο σε λατρευτικές εμπειρίες υπήρξε το τριήμερο της εορτής της Πεντηκοστής και του Αγίου Πνεύματος στην τοπική μας Εκκλησία. Τό Σάββατο 11 Ιουνίου 2011, τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στο Ίερό Παρεκκλήσιο Μεταμορφώσεως του Σωτήρος των κατασκηνώσεων της ΓΕΧΑ στην Πορταριά Πηλίου, ιεουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ίγνατίου, με τη συμμετοχή των μελών του παραρτήματος της ΓΕΧΑ Βόλου και του Πνευματικού καθοδηγητή της Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου Παμφίλου Κοιλιά, Ίεροκήρυκος της Ίερᾶς Μητροπόλεως. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε επιμνημόσυνη δέηση για την ανάπαυση της ψυχής του Μακαριστού Αρχιμανδρίτου Βασιλείου Παπαγιάννη, ο οποίος επί πολλά έτη διακόνησε καρποφόρα και θεοφιλῶς την τοπική μας Εκκλησία. Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε με τη δέουσα λαμπρότητα και εκκλησιαστική κατάνυξη η πανηγυρίς της ενορίας Αγίας Τριάδος Τρικε-

ρίου. Στόν Μεγάλο Πανηγυρικό Έσπερινό, προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ο οποίος στό τέλος της ακολουθίας

παρουσίασε τόν νέο Έφημέριο της Ένορίας Πρεσβύτερο Δημήτριο Κοτρώτσο, έναν εὐλαβή νέο, πού ἐγκατέλειψε τόν ἀθλητικό κῶρο τῆς κωπιδασίας, στόν ὁποῖο εἶχε διακριθεῖ στό παρελθόν, γιά νά διακονήσει ὡς Κληρικός στό στίβο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Δημήτριος εἶναι ἔγγαμος, πατέρας ἑνός τέκνου καί ἀποφάσισε νά διακονήσει τήν Ἐκκλησία θυσιαστικά, σέ μία ἐποχή πού ἔχει διακοπεῖ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου ἀπό τήν Πολιτεία. Τήν λαμπροφόρο ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής, ἐπίκεντρο τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων ἦταν καί ἐφέτος ὁ Μητροπολιτικός Ίερός Ναός Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Ίγνατίου, ὁ ὁποῖος μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας χοροστάτησε στόν Ἐσπερινό τῆς Γονυκλισίας. Τό απόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, πανηγύρισε ὁ Ίερός Ναός Ἁγίας Τριάδος τοῦ Νοσοκομείου τῆς πόλεώς μας, μέ τήν παρουσία ἑκατοντάδων πιστῶν καθώς καί τοῦ Ίατρικοῦ καί Νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος. Στήν ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ χοροστάτησε καί ὁμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος. Τό εορταστικό τριήμερο ὁλοκληρώθηκε μέ τήν Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε τήν Δευτέρα 13 Ἰουνίου, εορπῆ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στήν Ίερά Μονή Ἁγίας Τριάδος Σουρβιάς. Στό κατανυκτικό καθολικό ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας συλλειτουργῆσε μέ τόν Καθηγούμενο τῆς Ίερᾶς Μονῆς καί κληρικούς τῆς Μητροπόλεώς μας, μέ δεκάδες προσκυνητές, πού σέβονται καί εὐλαβῶνται τόν ἱερό αὐτό τόπο, ὁ ὁποῖος πρόσφατα ἀνακαινίσθηκε, χάρη στίς φιλότιμες καί συντονισμένες προσπάθειες τοῦ Καθηγούμενου τῆς Ίερᾶς Μονῆς Φλαμουρίου π. Συμεών Ἀναστασίου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Τό διήμερο 29 καί 30 Ἰουνίου ἡ τοπική μας Ἐκκλησία ἐόρτασε τήν ἱερά μνήμη τῶν Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί τήν Σύναξη τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων. Ἐπίκεντρο τῶν εορταστικῶν ἐκδηλώσεων ὁ Ίερός Ναός Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου Νέας Ἰωνίας, ὅπου τήν παραμονή τῆς εορτῆς τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Ἐσπερινός, στόν ὁποῖο χοροστάτησε καί κήρυξε τόν θεῖο λόγο ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα στήν περιοχική τῆς Ἁγίας Λαρίσης πανηγύριζε ὁ Ίερός Ναός Ἁγίων Πέτρου καί Παύλου Σκλήθρου. Στήν Θεία Λειτουργία προεξήρχε καί κήρυξε τόν θεῖο λόγο ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας. Τήν ἴδια ἡμέρα τό απόγευμα τήν δωδεκάριθμο χορεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τίμησε ἡ πόλη τῆς Ἀγριάς, μέ ἐπίκεντρο τόν ὁμώνυμο περικαλλή Ίερό Ναό, ὅπου τελέστηκε Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός στόν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος, ὁ ὁποῖος κήρυξε καί τόν θεῖο λόγο. Τό εορταστικό διήμερο ἐπισφραγίσθηκε μέ τήν πανηγύρη τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων, στοῦς Κωφούς τῆς ἐπαρχίας Ἀλμυροῦ. Ἀνήμερα τῆς εορτῆς τελέστηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, στήν ὁποία προεξήρχε καί ὁμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος.

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΣΤΗΝ Ι.Μ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΝΩ ΞΕΝΙΑΣ

Με τη συμμετοχή των είκοσιπέντε (25) νεότερων, κατά την χειροτονία, κληρικών, πραγματοποιήθηκε στην Ίερά Μονή Παναγίας Ἄνω Ξενίας τό Τριήμερο Σεμινάριο Τελετουργικῆς τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Σκοπός τοῦ Σεμιναρίου ἦταν νά καλύψει τήν ἀνάγκη τῆς συστηματικῆς ἐπιμόρφωσης σέ θέματα λειτουργικῆς καί τελετουργικῆς τῶν νέων κληρικῶν, τήν διαμόρφωση αὐθεντικοῦ λειτουργικοῦ ἥθους, τήν ἀναθέμανση τοῦ ζήλου γιά τά θέματα τῆς Θείας Λατρείας καί τήν ἐπίτευξη τῆς ἀπαραίτητης λειτουργικῆς ὁμοιογένειας. Τήν ἔναρξη τοῦ Σεμιναρίου κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στήν σπουδαιότητα τοῦ Λειτουργικοῦ βιώματος γιά τόν Κληρικό καί σημείωσε χαρακτηριστικά: «Τό λειτουργικό βίωμα ὀφείλει νά διατρέχει ἀσταμάτητα τήν πνευματική μας ζωή. Ἡ Ἁγία Τράπεζα πρέπει νά εἶναι ἡ ἀφετηρία ὅλης τῆς πνευματικῆς, ὅσο καί τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητάς μας, ἀλλά καί ἡ προέκταση συνολικά τοῦ βίου μας. Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ἡ δύναμη, τό ὄζυγονο, ὁ βασικός λόγος ὑπαρξῆς μας μέσα στόν κόσμο. Εἶναι τό σπουδαιότερο ἔργο τό ὁποῖο μπορεῖ νά ἐπιτελεῖται ἕνας ἄνθρωπος πάνω στή γῆ, γιὰτί ξεπερνᾷ τά ἀνθρώπινα δεδομένα καί ἔχει τήν ἀναφορά του στόν οὐρανό. Ὅτιδήποτε ἄλλο κι ἂν πράξει ὁ ἄνθρωπος, ὅσο μεγαλεπήβολο καί μεγαλειώδες κι ἂν εἶναι, μένει καί ριζώνει στή γῆ, προκαλώντας, ἴσως, σχόλια καί βλέμματα θαυμασμοῦ. Ἡ Θεία Λειτουργία, ὅμως, μπορεῖ νά τελεῖται ἀπό τά κοῖκα καί εὐτελῆ χέρια μας, ἐνώνει, ὅμως, τόν οὐρανό μέ τήν γῆ...». Σέ ἄλλο σημεῖο ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στόν ρόλο πού μπορεῖ νά διαδραματίσει ἡ συνεπῆς λειτουργική ζωή στήν Ἑνορία, τήν προσέγγιση τῶν ἀνθρώπων καί κυρίως τῶν νέων: «Ἀναρωτιόμαστε γιὰτί ὁ κόσμος ἀπομακρύνεται ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιὰτί οἱ νέοι δέν πλησιάζουν τήν ἐνορία, γιὰτί μᾶς θεωροῦν ξεπερασμένους καί περιθωριακούς, περιπτώς, ἀκόμα, στήν κοινωνία τοῦ 21ου αἰῶνα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Ὁ λαός μας πάσχει ἀπό λειτουργική ἔνδεια γιὰτί ἐμεῖς δέν τόν γαλουχήσαμε στήν λειτουργική ζωή, δέν τόν διδάξαμε, μέ τό προσωπικό μας παράδειγμα, ὅτι Ὁρθοδοξία, πίστη, Ἐκκλησία δέν ὑφίστανται χωρίς τό λειτουργικό βίωμα. Μετατρέψαμε τούς ἑαυτούς μας σέ κοινούς κοινωνικούς ἐργάτες, σέ κοινωνικούς ἀκτιβιστές, νομίζοντας ὅτι, μέ τόν τρόπο αὐτό, θά ἐκσυγχρονιστοῦμε καί θά πλησιάσουμε πιό εὐκόλα τόν

κόσμο. Ὁ λαός μας, ὅμως, δέν ψάχνει στά πρόσωπά μας τέτοιους ἀνθρώπους. Σάν κι αὐτούς μπορεῖ νά βρεῖ ὅπουδήποτε. Γιὰτί νά στραφεῖ στήν Ἐκκλησία;

Ἄναζητεῖ ἀνθρώπους φλεγόμενους ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πρόσωπα πού θά ξεκινοῦν καί θά τελειώνουν τήν ὅποια ἐκκλησιαστική τους δραστηριότητα στήν Ἁγία Τράπεζα, πάνω στήν ὁποία, μέ Εὐχαριστιακό τρόπο, θά ἐναποθέτουν τίς ἐλπίδες τους γιά σύνολη τήν Ἐκκλησιαστική τους διακονία. Ὅπου οἱ ἐνορίες λειτουργοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπο, διατηρώντας ζωντανή τήν λειτουργική ζωή, εἶναι ζωντανές καί οἱ ἴδιες καί λειτουργοῦν ὡς πόλος ἔλξης γιά χιλιάδες διψασμένες καί πονεμένες ψυχές. Ὅπου ἡ λειτουργική ζωή περνᾷ σέ δεύτερη μοίρα, οἱ ἐνορίες εἶναι νεκρές, ἔχουν μεταβληθεῖ σέ παραρτήματα δημοσίων ὑπηρεσιῶν καί οἱ κληρικοί ἀντιμετωπιζόμαστε ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι περιορισμένης, ἢ καί περιπτώς, εὐθύνης...». Ἐκλείσει δέ τόν χαιρετισμό του προτρέποντας τούς κληρικούς ὡς ἔξης: «Χρειάζεται νά συνειδητοποιήσουμε ὅλοι μας ὅτι εἴμαστε κληρικοί γιά νά λειτουργοῦμε καί νά προσφέρουμε τόν Χριστό στό λαό μας, διαφορετικά δέν ἔχουμε λόγο ὑπαρξῆς...» Τό Σεμινάριο ὁλοκληρώθηκε τό ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης 16 Ἰουνίου 2011 καί ἀναπτύχθηκαν εἰσηγήσεις σχετικά μέ τήν Θεία Λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, τίς Ἀκολουθίες τοῦ Μικροῦ Εὐχολογίου καί τίς Ἀκολουθίες τοῦ Καιροῦ, τῆς ἐνδύσεως τοῦ Ἱερέως καί τῆς Προθέσεως. Εἰσηγητές ἦταν: οἱ Ἀρχιμανδρίτες Ἀθανάσιος Κολλᾶς καί Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, καθώς καί οἱ Πρωτοπρεσβύτεροι Θεόδωρος Μπατάκας, Δημήτριος Κατούνης καί Κωνσταντῖνος Φλάκας. Τήν εὐθύνη γιά τήν διοργάνωση καί τήν πραγματοποίηση τοῦ σεμιναρίου εἶχε ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός Κιαμέτης.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΨΑΛΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Διαγωνισμό Ψαλτικῆς Τέχνης διοργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας στίς 2 Ἰουλίου 2011, σέ συνεργασία μέ τόν Σύνδεσμο Ἱεροψαλτῶν Βόλου «Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης» καί τό Γραφεῖο Πολιτιστικῶν θεμάτων τῆς Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης Μαγνησίας, στό πλαίσιο τῆς διαρκοῦς μέριμνάς τῆς γιά τό μέλλον καί τήν πρόοδο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Στό διαγωνισμό συμμετείχαν μαθητές καί σπουδαστές τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῶν Σχολῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς

Ἱεράς μας Μητροπόλεως καί τῶν Τμημάτων Ὡδείων τῆς πόλεως μας, καθώς καί τῶν Σχολείων Πρωτοβάθμιας καί Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης. Σκοπός τῆς διοργάνωσης ἦταν ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Τέχνης, ἡ προβολή τῆς γνήσιας Βυζαντινῆς καί Μεταβυζαντινῆς Ψαλτικῆς Παράδοσης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τίς Διακρίσεις καί τά Βραβεῖα ἀπό τόν διαγωνισμό ἀπέ-

νειμε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, τήν Κυριακή 3 Ἰουλίου, στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγ. Νικολάου Βόλου ἄμεσως μετά τήν Θεία Λειτουργία. Ὁ Ποιμενάρχης μας, στήν σύντομη ὁμιλία του, ἐπικεντρώθηκε στή συμβολή τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς στήν Παράδοση καί τή Θεία Λατρεία τονίζοντας ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα ὁ Ἱεροψάλτης πρέπει νά ἔχει ἐκτός ἀπό ὕψος, κυρίως ἥθος καί πνευματική ζωή.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΗ

Τό χαρμόσυνο γεγονός τῆς χειροτονίας νέου Πρεσβυτέρου βίωσαν οἱ ἐνορίτες τῆς ἐνορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου Εὐξεινουπόλεως τήν Κυριακή 19 Ἰουνίου ἐ.ἔ. Πρόκειται γιά τόν μέχρι πρότινος Διάκονο π. Κωνσταντῖνο Δράπανο, ἕγγαμο, πατέρα ἑνός τέκνου, ὁ ὁποῖος εἶναι γόνος Ἱερατικῆς οἰκογένειας. Τό μυστήριό τῆς εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίας του τελέσθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ.κ.

Ἰγνάτιο κατά τήν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας τήν Κυριακή 19 Ἰουνίου ἐ.ἔ. Ὁ νέος Πρεσβύτερος θά ἐξακολουθεῖ νά ὑπηρετεῖ στήν ἐνορία τῆς Εὐξεινουπόλεως.

ΕΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΓΡΙΑΣ

Τήν Κυριακή 19 Ιουνίου 2011 πραγματοποιήθηκε η καταληκτική Ένορτιαστική Έκδήλωση τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καί τῶν Νεανικῶν Συνητροφίῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀγρίας. Ἡ γιορτή περιελάμβανε ὁμιλία ἀπό τήν ἐκπρόσωπο τοῦ τομέα Νεότητος τῆς ἐνορίας κ. Ἀναστασία Μαΐδανοπούλου, προβολή βιντεοταινίας μέ τό ἱστορικό τοῦ Ναοῦ καί παραδοσιακούς χορούς ἀπό τά παιδικά χορευτικά τμήματα τοῦ Ὁμίλου Ἐρευνῶν Πηλίου καί τῆς ΔΗ.Κ.Ε.Δ.Α. Οἱ

νέοι τῆς ἐνορίας παρουσίασαν τό θεατρικό ἔργο «ΔΟΚΙΜΕΣ», ἡ χορωδία τοῦ Ὁδείου «Ἐλένης - Δημητρίου Πετρίδη» καί ἡ χορωδία τῶν κατηχητικῶν πραγματοποίησαν ἀφιέρωμα στόν Ὅδυσσέα Ἐλύτη μέ τραγούδια, ὁμιλία καί ἀφήγηση ἀπό τόν Στέλιο Πελασγό ἀφηγητή, παιδαγωγό καί ὑπεύθυνο τοῦ Ἐνοριακοῦ Βιωματικοῦ Ἐργαστηρίου Παιδαγωγικῆς. Τέλος, τήν ἐκδήλωση ὁλοκλήρωσαν δύο μουσικοί, ὁ Ἀντώνης Ροζέ κι

ὁ Ἀθανάσιος Κατεργάρης, χαρίζοντας ἕνα ζωντανό μουσικό πρόγραμμα. Τήν ἐκδήλωση τίμησε μέ τήν παρουσία του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τοὺς Ἱερεῖς καί τά στελέχη τῆς ἐνορίας γιά τήν διακονία τους στόν εὐαίσθητο τομέα τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν νέων μας.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ Κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ

Τιμητική ἐκδήλωση - ἀφιέρωμα στό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό συνδιοργάνωσαν ὁ Δήμος Ρήγα Φεραίου καί ἡ Ἐπιστημονική Ἐταιρεία Μελέτης Φερρών - Βελεστίνου - Ρήγα τήν Κυριακή 22 Μαΐου στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Βελεστίνου. Στήν ἐκδήλωση παρευρέθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας, ὁ Βουλευτής Μαγνησίας κ. Παῦλος Μαρκάκης, ἡ Δήμαρχος Ρήγα Φεραίου κ. Ἐλένη Λαΐτσου, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας Μελέτης Φερρών - Βελεστίνου - Ρήγα κ. Δημήτριος Καραμπερόπουλος, ὁ κληρικός τῆς ἐπαρχίας Βελεστίνου καί πλῆθος κόσμος. Ὁμιλητές ἦταν ὁ Πρωτ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Γραμματέας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί ὁ Πρωτ. Κωνσταντῖνος Βηλαράς, Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ Ἀερινοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρθηκαν μέ γλαφυρό τρόπο στή ζωή, τό πλούσιο ἔργο ἀλλά καί τίς δοκιμασίες τῆς πολυκύμαντης ζωῆς τοῦ τιμωμένου. Στό χαιρετισμό του ὁ Μητροπολίτης μας κατέθεσε τήν ἐμπειρία τῆς γνωριμίας του μέ τόν Σεβασμιώτατο Δαμασκηνό καί ἐξῆρε τό ἦθος του καί τήν πολυετή εὐδόκιμη

προσφορά του στήν Ἐκκλησία. Τέλος ὁ τιμηθείς, μέ πολλή συγκίνηση, εὐχαρίστησε ὅλους καί μίλησε γιά τοὺς δεσμούς καί τή σχέση του μέ τόν τόπο μας.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΠΟΥ ΠΟΝΑΣ

«Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε...»

Μητροπολίτου πρ. Πειραιῶς Καλλινίκου Καρούσου

Ἀνθρώπινος βίος καί πόνος συνυπάρχουν. Σ' ὅλες τίς ἐποχές, σ' ὅλες τίς γενιές τῶν ἀνθρώπων, σ' ὅλες τίς ἡλικίες, σέ πένητες καί πλουσίους. Καθολικό φαινόμενο ὁ πόνος, ἀμέτρητοι οἱ φιλόσοφοι, οἱ διανοούμενοι, οἱ θεολόγοι πού ἀσχολήθηκαν μ' αὐτόν, πού προσπάθησαν νά τόν ἐρμηνεύσουν καί νά τόν ἀντιμετωπίσουν.

Ὁ Κύριός μας, πού πόνεσε πολύ στόν κόσμο αὐτό, μέ ἀποκορύφωμα τή Σταύρωσή Του, μίλησε πολύ γιά τόν πόνο, τόν πολέμησε, κάλεσε ὅλους ὅσοι πονοῦν νά Τόν πλησιάσουν γιά νά τοὺς ἀναπαύσει.

Γιά τήν ἀνάπαυση αὐτή καί γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ὀδύνης τοῦ πόνου, στόν ὁποῖο οὐδείς ἄρρωτος, βοήθημα σημαντικό, ὄπλο δυνατό,

ἀποτελεῖ τό βιβλίο τοῦ Μητροπολίτου πρ. Πειραιῶς Καλλινίκου Καρούσου. Γνωστή ἡ ποιμαντική διακονία τοῦ πολιοῦ Γέροντος, γνωστό καί τό ἄλγος πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός νά καθοδηγεῖ, νά φωτίζει καί νά παρηγορεῖ ἀδελφούς ἐν Χριστῷ, εὐρισκομένους ἐν σκότει καί πόνῳ.

«Γιά σένα πού πονᾷς». Ἕνα ἀπλό, εὐχρηστο, βάλαμο πραγματικό, βιβλίο, πού μπορεῖ τόν καθένα μας νά βοηθήσει. Νά τοῦ ἀπαλύνει τόν πόνο. Νά τόν κάνει νά δεῖ ὅτι δίπλα του στέκεται Ἐκεῖνος πού πόνεσε γιατί ἤλθε νά συμπαρῆσθαι στοὺς πονεμένους καί νά σώσει αὐτούς πού οἱ συνάνθρωποί τους τοὺς πλήγωσαν... Ἐκεῖνος, πού τελικά μέ τήν Ἀνάστασή Του, μᾶς χάρισε τή λύτρωση ἀπό τόν πόνο.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ» σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἡ Θεοτόκος, πηγή ἐλπίδας καί κουράγιου!

Μέ ιδιαίτερη συγκίνηση στεκόμαστε καί φέτος μπροστά στό σεπτό σκῆνωμα τῆς Παναγίας Μπτέρας τοῦ Χριστοῦ μας. Μπτέρας, ὄχι μόνον δικῆς Του, ἀλλά καί δικῆς μας.

Μέσα σέ ἕναν κόσμο φθορᾶς, φόβου, ἀγωνίας καί ἀπογοήτευσης, ἔρχεται ἐκεῖνη, μέ τή δύναμη πού τῆς ἔδωσε, ὄχι ἡ ἐξουσία ἢ ἡ δημοσιότητα, ἀλλά ὁ ἀνείπωτος πόνος τῆς μπροστά στόν Σταυρό τοῦ Υἱοῦ τῆς, γιά νά σταθεῖ συμπαραστάτρια καί ἀκένωτη πηγή ἐλπίδας καί κουράγιου.

Τήν ἀλήθεια αὐτή μποροῦν νά τήν βεβαιώσουν κυρίως ἐκεῖνοι, πού βρῆκαν τήν Παναγία μας θερμή προσταΐτιδα καί βοηθό, ὅταν ἡ ζωή τούς ἐπεφύλαξε χτυπήματα σκληρά καί πόνο ἀβάσταχτο. Αὐτοί εἶναι οἱ ἀψευδεις μάρτυρες, πού γεύτηκαν τήν γλυκύτητα τῆς μητρικῆς τῆς ἀγάπης. Στούς καιροῦς μας τέτοιες μαρτυρίες χλευάζονται, ἡ ἀγάπη τῆς ὅμως δέν παροργίζεται, δέν ζητεῖ τά ἑαυτῆς καί κυρίως δέν ἐκπίπτει. Εἶναι πάντα ἐκεῖ καί περιμένει νά γλυκάνει πληγές ψυχῶν καί σωμάτων.

Ἰδιαίτερα φέτος, ἀδελφοί μου, χρονιά πρωτόγνωρων δυσκολιῶν καί ἀπρόβλεπτων ἐξελίξεων, ἄς μὴν μείνουμε μόνο στήν παρηγορητική δύναμη τῆς Παναγίας μας. Ὁ κόσμος μας πλέον χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο ἀπό παρηγοριά καί ἀνακούφιση ἀπό τά βάρη του. Χρειάζεται δυναμισμό καί δράση. Αὐτή ἡ ἀνάγκη μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά ἐμβαθύνουμε ἀκόμη περισσότερο στήν ἀγιότητα καί στό μεγαλεῖο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Λέμε συχνά, πώς ἡ Παναγία μας κατέσπασε τόν ἑαυτό τῆς ἄξιο τῆς ἀνείπωτης δωρεᾶς νά καταστῆ χώρος τοῦ Ἁχωρήτου Θεοῦ. Σπάνια θυμόμαστε ὅμως πώς ἦταν ἄνθρωπος βεβαρημένος μέ ὅλα τά ἐπακόλουθα του προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλά καί παντελῶς ἀβοήθητη ἀπό ὅλες τίς πνευματικές δυνάμεις πού ἔχουμε πλέον ὄλοι ἐμεῖς, οἱ μετά Χριστόν ἄνθρωποι. Ἀλλά μήπως καί ὁ κόσμος τῶν δικῶν τῆς ἡμερῶν, δέν ὑπῆρξε ἐξίσου ἄδικος, ἐξίσου παράλογος, ἐξίσου αὐτοκαταστροφικός μέ τόν δικό μας; Μέσα σέ καταγισμό κακίας, κατάφερε νά ἀντλήσει ἀπό τόν βαθύτερο ἑαυτό τῆς ὅλη τή δύναμη καί τή θέληση νά ἀντισταθεῖ στήν βαθεῖα ἄγνοια καί τήν ἁμαρτία τοῦ καιροῦ τῆς. Ἐζησε, χωρὶς οὔτε ἕνα πρότυπο εὐσεβείας, σάν νά ἦταν ὁ μόνος ἀγνός ἄνθρωπος στή γῆ, σάν νά ἔχει ἐπιστρέψει στήν προοπτική κατάσταση τοῦ Παραδείσου, ἀφοσιωμένη ὀλοκληρωτικά σέ ἕνα σκοπό: τήν ἐτοιμότητα τῆς νά ὑποδεχτεῖ τό θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ τῆς. Τίποτε δέν τήν ἀποθάρρυνε, τίποτε δέν τήν διέσπασε, τίποτε δέν τήν παρέσυρε ἀπό τόν σκοπό τῆς. Καί αὐτός τῆς ὁ ἀγώνας, ἀγώνας μίας ἄσημης κοπέλας ἀπό τήν Παλαιστίνη, ἔγινε ἰκανός νά ἀντισταθμίσει, ὄχι μόνον τά ἁμαρτήματα τοῦ καιροῦ τῆς, ἀλλά καί τό σύνολο τῆς ἀνθρώπινης κακίας ἀνά τούς αἰῶνες. Διότι, ὅπως λέει καί ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας:

«Ἦρκεσε μίας ψυχῆς ἀρετή πρὸς τήν τῶν ἀπάντων τῶν ἐξ αἰῶνος ἀνθρώπων στήναι κακίαν», δηλαδή, ἡ ἀγιότητα ἑνός ἀνθρώπου, τῆς Παναγίας, ἦταν ἀρκετή γιά νά ἀντισταθμίσει κακία αἰῶνων καί νά θεμελιωθεῖ τό θεῖο σχέδιο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀλήθεια αὐτή πρέπει νά γεμίσει ὅλους μας μέ ἐλπίδα, ἀλλά καί ἀποφασιστικότητα. Τήν ὥρα πού ὄλοι καί ὅλα θέλουν νά μᾶς πείσουν, πώς εἴμαστε ἀσήμαντα καί ἄβουλα θύματα ἀποφάσεων καί ἐξελίξεων, πού ἄλλοι λαμβάνουν γιά λογαριασμό μας, τό μεγαλεῖο τῆς Παναγίας μπορεῖ νά γίνῃ ἡ αἰτία, ὥστε νά συνειδητοποιήσουμε τό μέγεθος τῆς δικῆς μας εὐθύνης, ἀλλά καί τῆς δικῆς μας δυνατότητας νά ἐπηρεάσουμε ἀποτελεσματικά τίς ἐξελίξεις τῶν καιρῶν μας. Στό πρόσωπό τῆς διαπιστώνουμε,

πὼς ἡ δύναμη ἑνός καί μόνου ἀνθρώπου, μπορεῖ ν' ἀλλάξει τή μοῖρα ἑνός τόπου, μίας πατρίδας, τοῦ κόσμου ὀλοκληροῦ Ἄν σήμερα, στίς ὀδυνηρές καί ποικίλες κρίσεις, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προβάλλει ὡς διέξοδο τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στίς ἀγωνιώδεις ἀναζητήσεις ὑπέρβασης τῆς παθητικότητας καί τῆς ἀδιαφορίας, ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς πρότυπο προσωπικῆς ἀκεραιότητας, ἀντίστασης στό πνεῦμα διαφθορᾶς τῶν καιρῶν καί ἀφοσίωσης στήν προετοιμασία ἑνός καλύτερου κόσμου, προβάλλει τήν Παναγία.

Ἄδελφοί μου,

Ἐνας εἶναι ὁ σωτήρας μας καί σωτήρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Στό πρόσωπο ὅμως τῆς Παναγίας ἀναδεικνύεται τό μεγαλεῖο, ἀλλά καί ἡ εὐθύνη τῆς δικῆς μας ἀνθρώπινης φύσης. Κάποτε, ὁ Θεός συνάντησε τούς ἀνθρώπους, καθιστώντας πύλη εἰσόδου στήν ἀνθρώπινη ἱστορία τό δικό τῆς «Γένοιτο». Στήν δική τῆς ἐλεύθερη θέληση σπύριξε τό σχέδιο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα, περιμένει ἀπό μᾶς νά τή μιμηθοῦμε καί νά Του ἀνοίξουμε δρόμους γιά νά προσεγγίσει τόν τα-

λαιωρημένο καί ἀπελπισμένο ἄνθρωπο τοῦ 21ου αἰῶνα. Ἡ δική μας εὐσεβεία, ἡ δική μας ἀγάπη, ἡ δική μας σταθερότητα θά ἀποτελέσουν προγεφύρωμα τῆς θείας Του χάριτος. Γύρω μας, ὅ,τι καλό, ὅ,τι ἔντιμο, ὅ,τι ἅγιο φαίνεται νά ἔχει νεκρωθεῖ. Νεκρό ἐφάνη καί τό σῶμα τῆς Παναγίας μας μία μέρα σάν τή σημερινή. Κι ὅμως... ὄλοι μας σήμερα ἐδῶ μαζεμένοι, δέν θρηνοῦμε ἕνα θάνατο, ἀλλά ἐορτάζουμε μία μετάσταση ἀπό τόν θάνατο στή Ζωή. Σ' αὐτήν τήν διαδρομῆ μᾶς καλεῖ σήμερα ἡ Παναγία μας. Ὅλο τό ἐν ὑπνώσει μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, πού μέ τή ζωή τῆς ἀνέδειξε, περιμένει νά ξαναζωντανέψει μέσα στόν καθένα ἀπό μᾶς.

Σέ καιροῦς, πού ὁ ἄνθρωπος ἀναζητεῖ αὐθεντικότητα καί αὐτογνωσία, ἡ Παναγία μας παραμένει ἡ Ὁδηγήτρια ὄχι μόνο πρὸς τόν Χριστό, ἀλλά καί πρὸς τόν βαθύτερο, τόν καλύτερο καί τόν πιό προικισμένο ἀπό τίς θεῖες δωρεές ἑαυτοῦ μας. Ἐκεῖνη ἐζησε ὡς ἄνθρωπος ἀκέρατος, ἀντιστάθηκε στό φθοροποιό ρεῦμα τῆς δικῆς τῆς ἐποχῆς καί παρέδωσε ἐλεύθερα τόν ἑαυτό τῆς ὡς ἐργαλεῖο στό σχέδιο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καί ἐμεῖς σήμερα, μέ τήν δική μας

προσωπική ἀκεραιότητα, τήν ἀντίστασή μας σέ ὅ,τι ἐξευτελίζει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί μέ τόν πόθο μας νά γίνουμε σκευὴ ἐκλογῆς καί φανέρωσης τῆς ἀγάπης Του γιά τόν σημερινό ἄνθρωπο, ὄχι μόνο νοηματοδοτοῦμε τή δική μας ζωή, ἀλλά γινόμαστε πηγή ἐλπίδας καί ὑπέρβασης γιά ἕνα κόσμο πού διψάει τήν ἐντιμότητα, τήν ἀνιδιοτέλεια καί μία πειστική αἰτία νά συνεχίσει νά ζεῖ καί νά ἀγωνίζεται. Τέτοια αἰτία καί τέτοιο νόημα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης προσφέρει ἡ Παναγία μας, νόημα ἀγάπης καί σωτηρίας τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ταῦτίσή μας μέ τήν ἀγιότητα καί τόν δυναμισμό αὐτῆς, τῆς Μπτέρας τῆς ζωῆς, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀποτελεῖ τήν πιό ρεαλιστική προοπτική ὑπέρβασης τῶν σημερινῶν δεινῶν καί ἀναγέννησης τῆς μαρμαμένης ἐλπίδας τῆς κοινωνίας μας.

Σήμερα, ἐδῶ, προσκυνητές τῆς εἰκόνας τῆς σεπτῆς, τῆς ποτισμένης ἀπό δάκρυα πόνου, ἰκεσίας, ἐλπίδας καί εὐγνωμοσύνης ἀπό γενεές καί γενεές ἀδελφῶν μας, ἄς μὴν ἀρνηθοῦμε τό κάλεσμά τῆς. ●

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Δημητριάδος Ἱγνάτιος